

Coperta de *Cr. Müller*

ADRIAN MANIU

SCRIERI 1

VERSURI

Editura pentru Literatură — 1968

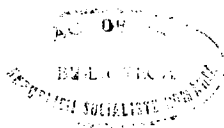
1

LÎNGĂ PĂMÎNT

LÎNGĂ PĂMÎNT

Deschide sperietoarea, spre cer, brațe greoaie ;
de dangăte de clopot, lung bălțile vuiesc,
se ghemuie subț glugă încinse șiri de paie,
a scăpărat, albastru, luceafăr ciobănesc.

Bat drum, prea încărcate, vechi care cu trifoi,
umbroși oameni de munte, dormind, trec spre cetate,
din zeghii lung mițoase, prin somn boldind în boi.
Subț punți de lemn curg rîuri, reci zale nencetate.

Au tras cu pușca-n stele, sus, de la vii, pîndarii ;
morți, paznicii și cîinii au amuțit în arii ;
trîști greieri la întreceri sfîrșesc țîrîtori,
cînd diavolii scot limbă de flacări pe comori.

CRUCILE FÎNTÎNILOR

Pe Dealul Negru

Sătulă stă cireada sură, îngenunchiată la fântină ;
boi mari, în freamătul de iarbă, închid grei ochii
fumurii,
izbind cu cozile în muște ; tălăncile domol se-ngîină,
stol, graurii, scînteii de soare, s-au fugărit pe bălării.

Vechi aur picură-n găleată ; încovoiată, ziua moare...
Un taur se ridică negru în seara galbenă, mugind,
frecîndu-și rapănul de crucea tremurător scîrțîitoare,
cu un Hristos ce-n zugrăveală se strîmbă schilav,
suferind.

MĂGURA CEA MARE

Pelin amar, argintiu în bătaia vîntului...
Stîlpi de praf se rotesc în văzduh fără soare.
Dealul se face țărnm la capătul pămîntului,
și mai departe numai cer și mare...
Peste pustietăți rămase fără nume, fără flori,
talanga unei turme sună din trecut, domol.
Numai cînd și cînd se-aruncă, țipînd în nori,
șoimul, rotind cerc în cerul gol...

Aici, în cocoașa de piatră care frînge plugul,
în mägura-naltă, lîngă cetăți de altădată,
doarme regele pribeag, pe care l-a mistuit rugul,
îngropat cu odoarele de aramă curată,
caii cu hamuri în mărgelile, femeile cu ochi de noapte,
blidele cu grăunțe, burdufele negrului vin,

și săgeți de cremene, și cupe de miere și lapte:
folositoare în lumea de sub rădăcini de pelin.

Pe culcuș de tăciuni, vrăjitorii au vărsat sînge-n
descîntec.
Apoi neamul rătăcitor a biciuit, peste zări, carele de
lemn,
lăsînd mǎgura, la-ntinsul fără drum, semn,
purtînd durerea, spre uitare, în cîntec.

26 AUGUST

Plutesc sîngerate...
frunze, ca inimi, mîni și săgeți...
Adîncurile bolborosesc tulburate,
luntrea-și vîră botul, sprijinit pe lopeți.

Trestiile molatice
fluieră...

De la o vreme,
soarele, în răsărit,
se teme...

Deodată, stolul găștelor sălbatice,
unghi greu, filfire pribeagă, înnegrind,
peste toamnă, molatica brumă...

Sfîșie aerul zbor, măcăitul sugrumă.
Fulgerul puștii coboară fulgi suri-albaștri pe grind.

Închisă, firea se face tăcută,
apa mai tristă, cerul mai luminat ;
despletite-n avînt tremurat,
două sălcii se sărută.

SCĂLDĂTOAREA

Hățiș de mure-albastre, plopi negri care-n șoaptă
albă se-nchină,
răchite coclite, ulmi cu frunza neliniștită
păzesc ochiul verde din scaldătoarea tănuită,
peste care soarele leagă funii de lumină.

Răspicat, bate toaca viermilor o gheonoaie,
fluieră mierla, turtureaua râde filfîind ușor.
Un lăstun bea stropul din zbor.
Pocită, buturuga-babă, în oglindă, pentru pieptănat,
se îndoiaie.

Ca un stol de lebede, fetele au lăsat,
albe, cămășile-n trestii și, aurii, întîrzie,

lovind cu piciorul valul, beteală vie,
alegînd vad prin nămol tulburat.

Mirată, una își privește nufărul sînului crud,
alta se sperie de mreana zvîcnită pe undă,
două-ncearcă subt pologul salciei să se-ascundă,
storcînd, în pumni trandafirii, părul ud.

În chiote argintii scînteiau văzduhul,
spoindu-și trupurile cu humă albăstrie,
încît fiecare era o statuie vie.
Apele sîngerau asfințitul, sulii clătina stuful.

Apoi deodată toate-au zbughit,
grămadă, risipind o fugă prin prundiș,
înpăimîntate de un țap bărbos, ivit din tufăriș,
al naibii! zornăind pe prund un lanț desprionit.

Încinseră frumoasele o horă, pe nisipul încropit,
în juru-ncornoratului rumegător viclean.
Tîrzie, umbra mirosea a fîn, cerul se făcuse mărgean.
Lacrimă de argint, luceafărul a mijit.

Dar cum au plîns nebunele, pe urmă, jeluindu-se amar,
zadarnic răscolind iarba călcată,
în noaptea care pogora nenduplecată,
răscumpărînd, pe rînd, cămășile furate de căprar.

NOPTARE

Fiecare floare,
clopot care moare,
de-nviere cîntă.
Seara se avîntă.
Norii se destramă
din apus de-aramă.
Soarele revarsă
rană roșie stoarsă,
țîșnind pe munți goi,
sîngele în ploi.
Norii umflă poale.
Stelele, domoale,
lacrima înțeapă,
nălțînd cer în apă.

Cîmpuri de urzici,
zare vineție,
drumul o fișie.
Munții se fac mici.
Satul, ghemuit,
clipește sfîrșit.
Liniștea-l apasă...
Fiecare casă
fumează din pipă.
«Cra!...» tăcerea țipă.
Dracii razna zboară
din luna de ceară.

MĂGARUL

Pe câmpul mărăcinilor,
unde se-năbușe firul de grâu,
paște măgarul floarea albastră, dulce albinelor,
și mestecă funia de la frâu.
Cuminte,
clatină urechi învechite,
ca două limbi de ceas, potrivite
să foarfece timpul zbieratului.
Și seara cade... înainte...

Pe marginea satului,
casele se fac, o clipă, roșii,
pentru că soarele s-a jupuit în spini.
Pe urmă, scîrțîie osii,
trec oameni străini.

Ciulindu-se, dobitocul smerește doruri nătinge.
Crucea vîrstată, pe spinare,
tremură răni negre cu muște scînteietoare.
El aceiași ghimpî pe limbă strînge.
Știe că băieților leneși li se zice măgari,
dar el n-o să se ducă niciodată la școală...
Crede în ceruri pline cu ghimpîi stelelor mari,
și-n găleata cu ovăz de aur din luna goală.
Ciurul de argint, după gardul de pari,
s-a ridicat în frunzele prea sus pentru mîncat...
Aprinsă rece, sfîntă luna i-a fost întotdeauna dragă,
drept care,-n catifeaua frunții măgărești,
a năzărit îndemnul descîntat...
Și dobitocul, din tot sufletul, porni cu deznădejde
să ragă.

ÎNSEMNĂRI

Pe Brațul Sfântul Gheorghe

Mari sălcii străvezii își despleteau
închipuirea unor harfe aripate,
în ceața înserării vechi, de înverzire nouă,
răsfrîntă pe oglinzi de ape liniștite.

De lîngă drumul cenușiu, cu șerpuită umbră,
legănau crinii stele de ivoriu,
ca mîini ce urcă dintr-o altă lume,
tinzînd să ne oprească mersul îndrăznit,
prin vreme ce în basm sădise amintire.
Cînd însuși gîndul flutura spre înnoptare,
alb porumbiel a spintecat văzduhul:
Îl fugărea un șoim, țipînd, cu zbor din nor.

În negura țesută repede la loc, se-nvăluia răcoare.
Prin giulgiul primăverii, dînd sfîrșire,
un strop de asfințire înecase lacul.
Subt sălcii s-a înăbușit sfielnic început de cîntec.

Atuncea crinii, mîini și stele vestejite,
s-au frînt, lăsîndu-se cu aplecare spre pămînturi.
Încremeneau doar marile singurătăți prin luminatul aer,
în timp ce noaptea înălța cădere de tăceri.

POVESTE TĂINUITĂ

În ochiul de apă, dintre gene de trestii
plînge boul-bălții, îngînîndu-se...
Prin dimineața brumată de-argint,
lunecă luntrea, vîslită de-o călugăriță,
la chemare de clopot pierdut peste zări.
Crapii negri spintecă adîncul verde,
rațele măcăie, undeva în ceruri, nevăzute...
Din vîsle se ridică și recade opintire,
parc-ar înainta făcînd mătânii plutirea ;
undele redeschid străbătutele cercuri închise.
Balta se leagănă-n vînt, răsucind frunze și valuri albe.
Acuma luntrea s-a pitit, coșciug subt coroane de salcie.
Clopotul, stins de pretutîndeni, liniștea încremenește.
Lumina bate din ce în ce mai străvezie,
cînd, semn de-nțelegere, bubuie pușca haiducului.

ȚARĂ

Colinele înalță-n seară, spinările albastre-sure.
Merg drumuri lungi, călăuzite cu procesiunile de plopi.
O mlaștină închide ochiul subt o sprinceană de pădure.
Împleticitele izlazuri sfârșesc la rîpile din gropi.

Fîntîna spînzură în slavă burdufu-n pîrghia furcată.
Cu șarpe-n plisc, se lasă barza pe cerul de apus strivit.
Agale, vacile domoale urnesc cireada lor bălțată,
lung rumegînd în tihnă, botul le picură argint topit.

Moțații ciocîrlani din șanțuri sar, bulgări de pământ,
zvîcniți.
În mărăcini, pitiți ghem, iepuri, lungesc urechile, luînd
seamă :
pe luncă salvele de pușcă ; răspund ogari chelălăiți.

Sfințirea intră-n coborîre ; torc funigeii fir de soare...
Păduri, pămînturi și prundișuri coclesc subt cerul de
aramă.
Salcîmii fură pumni de paie din carele tînguitoare.

INTRAREA LA SCHIT

Arini bătrâni și negri, noptarea clătina.
Din fîn băteau spre ceruri cădelniți de sulfină,
plîngea-n sughiț fîntîna pe jgheaburi de rugină
cînd sècera din slavă tăia o logostea.

Prin cuiburi nevăzute țipau pui goi de corb ;
bătrîne frunze moarte șopteau rostogolite,
lungi procesiuni spre trunchiul cu brațe răstignite,
în scorbură păzindu-și icoana cu sfînt orb.

Stins, luciul întregise răsfrîngeri păcătoase,
lovind oglinda,-n lintiți, cu bulgări înviați ;
zvîcnind din arc de maluri pe cearcăne sticloase,
se bulbucau, în mîluri, obscen răschrăcăriți,

broscoi buboși, cu ochi de bronz, încercănați,
pîndind verzi efemere, sau stele drăgăstoase.

Cînd de răstoacă,-n toacă, sec gîlgie oracul,
și-n zmîrc, prin păpuriște, gonește stîrcii dracul.

UN ÎNGER A SUNAT

În drum spre Sarmisegetuza

Un înger a sunat din trîmbiți: Primăvara.
Și uite cum întreg pămîntul a-nverzit,
și flori mai albe sau mai galbene ca ceara,
atît de simplu pretutindeni s-au ivit.

Aicea sînt și pasările călătoare...
Tot drumul înspre primăvară mîna.
În cel mai fraged, sfînt și dulce soare,
un cuc pestriț în mărul alb se-ngîna.

Departe-n munți, e încă iarnă-adîncă,
dar munții sînt atîta de departe...
Ș-acolo îngerul a să învie pom și stîncă,
și numai sufletul o să rămîie-n moarte.

SEARĂ VECHE

Sfărîmă soarele scînteii.
O șoaptă galbenă, din tei,
a curs pomană sub tulpini.
Prin auritele alei,
pe lîngă lațul uns cu clei,
sticleți pestriți nuntesc în spini...
Răsună surlele oștirii...
De toamnă, cerul s-a mărit,
cu zarea ce s-a desfrunzit.
Pe cîmpuri sîngerează știrii,
și moare grîul încolțit.
Aștept să vie vîntul iară,
să culce frunzele în seară...
Aprind măgarii ochi de foc.
Dulăii dau străini să latre,
la jarul tremurat de șatre,

și la al lunii palid joc.
Trec vânătorii după haită,
în iarba neagră să se-ascunză.
Departe apele se vaită...
Trecu o zi, cum cade-o frunză.

GLAS DE TOAMNĂ

Toamna a făcut inimi de aur din foi...
Nici o vorbă, nici un glas. Liniște târzie.
O pasăre se face mică în cerul ce o să fie
alb de ploi.
Inimă, potolește-ți zbuciumarea.
Pământul are odihnă pentru toate.
Cerul, din slăvi înorate,
împarte uitarea.

Liniște în ogorul unde sămînța veghează,
liniște în sufletul învins,
liniște în foile ce s-au desprins,
și în steaua care stă să cază.

LUPOAICA

Soarele scrie lumini pe frunze ce-n vînt au să plece...
În pădurea înaltă, înaltă, neagră și rece,
ierburi rouate și flori cresc printre tulpine.
Trece, aur și fum, un roi de albine.

Pelinul alb, cu verde mireasmă amară,
coperă-n zmîrc palme de stîrc și gheare de fiară.
Cerul, tîrziu, rupe-n sfințiri pieptul cămășii de nor.
Apele zac. Frunzele tac. Razele mor...

Lupoica, cenușe de umbră, licărind ochii cărbuni,
gîffie nemișcată subt aluni,
ascultă temătoare și pornește rar spre vad.

Gata să sară .prin foile ce cad,
gheare ascuțite sprijină-n pământ
cînd își linge chipul din luciul răsfrînt..

AMURG

Toamnă. Cerul alb ca pîinea. Soarele coboară-ntr-una,
să-i acopere mormîntul, norii-n zare s-au lungit.
Peste ramurile nalte, de odată a-nflorit
ca o lampă de hîrtie, încă neaprinsă, luna.

În inel de piatră sură, apa cercuiește unde.
Pești, ca fuse rătăcite, săgetează sticla ei,
valul serii își îndrumă înnegrirea pe alei.
O stea mică se arată, tremurată-n zvîcniri scunde.

Zîna de aramă verde, tainic străjuind fîntîna,
între sălcii plîngătoare, ce se tot cufundă-n noapte,
de subt frunzele prin care vîntul poartă apei șoapte,
gata să dispară-n neguri, face înc-un semn cu mîna.

FURTUNĂ DE TOAMNĂ

Copacii roșcați cu freamăte s-au despuiat.
Pe drumuri nămolite gemeau care de pădure aplecate.
Pămîntul revenea în arături adînc tăiat.
Înalt treceau cocorii, tînguind pustietate.

Argați încovoiați grăbiră, ca groparii,
cît rece se înmormînta un leș de soare.
Din vie smulși, erau strînși corturi, ca în taberi, parii.
Site de ploaie cerneau strîmb din zare.

Întunecimea a învinețit tăria fierului.
Miros de humă și de cremenii desfunda uitatele vechimi.
Opaite s-au stins în cimitirul cerului,
deschis cu prăbușiri pe goale înălțimi.

Nori mocirloși au gîlgiit, arzînd pucioasă.
Fulgere verzi spărgeau în țandări iadul norilor.
Peste cocoașa lumii se tîra o scorpie verzuie, năclăioasă,
pe cînd, ca din țîțîni, țipa prelung stolul cocorilor.

NATURĂ MOARTĂ

Din trandafiri sălbatici și flori culese-n lan,
mănunchiul își răsfiră lumina în pahar.
Sînt picături de sînge și ramuri de mărgean,
trezind apa-n bobite, pe verdele cleștar.

Buchetul se înclină spre albul șters al zilei;
cad ofiliri ca stoluri, niși porumbiei în seară;
cînd lingă mînea, tocul și cărțile copilei,
pocnește struna-n racla cutiei de vioară.

RUGĂCIUNE POMILOR

Frunzele voastre încă nu umbresc,
dar cît frumusețea voastră tîmiază cerul,
ascultați cele ce vă vorbesc,
vouă, care ați înfruntat zăpezile și gerul.

Azi un soare plăpînd dogoare fior.
Vrăbiile ciripesc dezvățate,
și albina din argintul ramurilor
umple pungi cu aur la șold^ragățate.

Fericiți: Cînd va trece surioara
cu părul pe ochi, și cu ochii lăsați,
întindeți-vă cît ține ulicioara,

lăsînd albele voastre cõnfeti
pe plînși nemîngîiați obrajii fetii,
făcînd-o ca să uite că a căpătat
la aritmetică o notă proastă.

VEDENIE DE TOAMNĂ

Urmăresc linia pomilor pe cer,
îmi leagăn privirea pe frunze plouate...
Asta e toamna, din de totdeauna
cu apusuri cercănite
aprinse-n zarea noptatelor păduri de cer.

Ascult: Toate zgomotele, rărite
ca și verdeța pe tulpini...
Dar au venit ciori răgușite
în zbor închipuind o coroană de spini.

Pe albastrul mai blînd ca oricînd,
stolul negru leagă cercuri și răsună,

în nesfârșită mlădiere urcînd,
spre răsărirea sfîrșitului de lună.

Albă strălucire a zăpezilor viitoare,
vis aburind deasupra humei,
înalț — și tristă — Luna care moare,
veghează la capătul lumii.

FLORILE UCISE DE GER

Peste toți zarzării și piersicii din țară
(se luminaseră ca străveziul feței tale)
s-a revărsat necruțătoare iarna-n primăvară,
așternînd dolii alba jale.

Rod înghețat pe totdeauna,
unde să-și mai cumpere acuma mierea lor albinele,
cînd pînă ieri, în florile mai de argint ca luna,
cîntau încet, în liturghia lor, fericite grădinile?...

Din apa cerului desprinse, scoici mărunte troieniră
drumul, pretutindeni scutate...
Trecută-i rămășița frumuseților ucise-n timpurie
primăvară de nemilostivul ger ;
flori care-n vitregia soartei pier, nevinovate,
copilași morți, ce în pământ se duc la cer.

ÎNȚÎIELE STELE

Cerul s-a-ambujorat ca o fată,
umbra s-a întins peste pământ.
Norii sparg amurgul, și, iată,
un snop bălai pe zări s-a frînt.

Curge toată lumina din soare,
numai neguri rămîn.
De vreme ce a fost cosit bietul fîn,
moartea îmbie inimilor tristețe îmbătătoare.
Neîndurată,-ncovoierea zilei,
dînd gîndului nevinovatul chin,
alunecă lumini pe obrazul copilei.

Înțielor stele mă închin.

RĂTĂCIRE

Alea cu pomi negri, spre casa strâmb plecată,
pe care cade seara, cu croncănit din crîng...
Aici copilăria am petrecut odată...
Azi m-am întors... De vînturi, copacii grei se frîng...

E frig, pustietate. Rea, noaptea-naintează ;
scobor în amintire ca-n nengrijit mormînt.
Vremelnicia-n toate pieire întrupează,
nu-mi mai găsesc nici viața, nici morții nu-mi mai sînt.

Unde-i fi tu acuma, copilă de-altădată?
Ai fost un basm, sau viață? În cîmpul cimitir,
subt crucea sfărîmată, stă racla măcinată...
Cu lemn de ghimpi, măceșul a dat din trandafir.

Mai trebuie un clopot jeluitor să geamă
cînd s-a făcut străină și vreme, și poveste?
Fără durere, norii în lacrimi se destramă,
iar ochii seci stau țintă spre tot ce nu mai este.

PENTRU O PASĂRE MOARTĂ

Plîngeai ținînd în palme zburătoarea moartă,
numai moartea a deschis colivia închisoare,
cîntecul strălucise ca o rază de soare,
și acum pasărea galbenă arată întocmai ca o frunză
moartă.

Ca o frunză de aur. Moartea e o bogăție
pe care Dumnezeu tuturor o să o dăruiască.
Mărgeaua ochilor ei nu o să te mai urmărească.
Ce îți vorbesc cu jale, ea îți ciripea cu veselie.

Dragoste, în gratiile coastelor noastre
nu crezi că o sărmană pasăre e robită?
Inima, spre zborul înalt pornită,
nu e închisă, departe de gîndurile noastre?

Își alesese, în pierzare, singura scăpare
cînd nici o altă nădejde nu avea să rămînă.
Odată cu cîntecul ce pentru totdeauna moare,
ia-mi inima nensuflețită și plînge-o în mînă.

ELEGIE

*În drum spre Istria
Lacul lui Ovidiu.*

Cele dintîi stele-nmuguriseră. Era tîrziu.
Talaze după talaze se întorceau din zare,
toamna o răscolea vîntul plin de sare,
frunze sîngerau în gol tăcutul bocet viu...

Atunci mi-a apărut, deasupra scrisorilor, din vitregia
surghiunii,
umbra ta dragă, poete, care cîntaseși învățăturile
iubirii,
rătăcitor pe limanul amăgirii,
gonit de cei care urau să te înțeleagă.

La fumul unui foc de butuci de vie,
unde aburesc sumane iernatul bîrsanelor oi,
povestea barbarilor de zei frumoși, aproape goi,
dintr-o cetate albă-aurie...

Vorbele tale sunau ca mazăricea de gheață
de pe copacii în care viforul zgâlțîie ciorile,
repovestind cum au lămîii florile,
și cum nebunii cred că-nțelepciunea se învață...

Jertfeai dorului sărutarea unor băcițe neîndemînatice,
mirosind a lapte crud și izmă-neagră,
privirea deschideai ca brațele, în deznădejde către
marea neagră,
pe care se scufundau corăbii, și treceau, nesfîrșit zbor,
lebezi sălbatice.

Aspră, tot mai mult barba ți s-a încîlțit, și înnopta
privirea,
plimbată veșted peste fire,
cînd din sticloase sloiuri Neptun trîmbița, și cînd,
subțire,
biciul lui Joe șuierînd sfîșia nemărginirea.

La urmă, ochii stinși închideau, fără tremur, pleoape
de sicriu,
pașii rătăcitori naintau, fără să mai aștepți altă
dorință,
înțelepciunea, artă a iubirii, își aflate înțeles în
suferință...

Cele dintii stele înfloriseră — prea tîrziu.

GLUMĂ DE TOAMNĂ

Era un pom cu frunzele de aur,
ca inimi vechi de aur,
cum n-a mai fost și n-o mai fi
decît în fiecare zi
în toamnele tîrzii...

Și-un împărat cu barba de argint,
ca urma stelelor de-argint,
ciulea urechile surzite,
înspre neliniștea din frunzele zbîrcite...
Șoptiri de inimi fără leac îmbolnăvite.

În pom, sta, pricăjit, un greier negru,
ca fierul negru.

Și greierul pentru-mpărat
își scîrțîia, neîncetat,
puținul învățat.

Iar peste pomul plin cu inimile pîlpîind, de aur,
în asfințirile de aur,
bătrînul căuta pe cîntăreț ;
vechi frunze se surpau din mărul pădureț ;
cădeau inimi de aur fără preț,
pe drumuri și prin iarbă...

Dar una s-a oprit în a Sa barbă.

CULORI

Verde, vechea statuie păgînă,
de veghe subț salcia plîngătoare,
săgetată de raze de soare,
la inimă a dus înmlădiat o mîină.

Galben-putred, se-aprind, pe marginea aleelor, frunzare ;
o adiere-ntîrziată dezvălește, tămîiată,
moarte dulce, prin cositul fîn.

Negrul greier se trezește ; cu o poftă de bătrîn,
zvîcnind mustățile, tresare.
Hop! țop!
nerușinat, s-a cuibărit, cîntînd,
zeiței verzi, în sîn.

PRIVELIȘTE BLESTEMATĂ

Cerul îngroapă
stele ce scapă.
Clopotul bate
ruga de seară
iară și iară...
Luna — o gheară.
Noaptea se zbate
și ne-mpresoară.

Pomii nebuni
cresc în furtuni...
Cerul s-a-nchis...

Ultimul vis
calea coboară
dreaptă, ușoară,
pînă-n abis.

CÎNTEC LA NEGURI

Peste zidurile albe
trec lăstunii, zbor frîngînd
peste zidurile albe,
între florile de nalbe,
gînd tăcerii îngînînd.
Stele suie-n depărtare,
turma s-a lăsat spre sat ;
vechi, luceafărul tresare,
în cereasca nepăsare,
din amnare scăpărat.
Luna-i albă, trecătoare.
Cîntece de dor se-aprind
în cereasca depărtare.
O talangă-n cîmpuri moare,
căzătoare se desprind.

Iarba-n valuri se desparte
la bătaia vîntului.
Peste cîmpurile sparte
din departe urlă-a moarte
cîinele pămîntului.

ALT CÎNTEC

Sufletul meu — nufăr pe ape,
gîndul de-acum — val moleșit,
viața-n zadarnic vrea să mă-ngroape.
Totu-i sfîrșit.

Dragostea mea — apă înceată și verde,
între nămoalele moi,
sufletul meu, albele foi își pierde,
albele foi...

Cad înserări triste,-n tîrziu lincezite ;
palide zări.
Soare răsît trimite noapte, pe nesimțite.
Semn vestejit.

Stelele, vechi luminițe de ceară,
dorul pierdut, din trecut renoiesc,
moarte destine din tine să ceară
jocul firesc.

Sufletu-nfrînt intră ca nufăru-n ape,
tot mai adînc, în el adîncit ;
totu-i departe, totu-i aproape,
tot, în sfîrșit.

FĂT-FRUMOS

Balaurul răcnește subt pod. Harști! Făt-Frumos
retează trei grumazuri din cîte-o rotitură
cînd paloșu-l avîntă prin sînge lipicios...
Pe urmă, munți, prăpastii și apele tăcură.

Otrava curge-n fire prin crăpături de stîncă.
Voinicul ia inelul domniței leșinate,
apoi își cheamă roibul, ce jar de foc mănîncă,
și pleacă pe-a lui aripi spre-a norilor cetate.

Îndoaie-un bucium noaptea, și-o spintecă la zori...
Zîmbind, copila doarme pe pajiștea de flori,
cît ghearele mai mișcă răpusul blestemat.

Doar ochii verzi, prea lîncezi, în frunțile solzate,
clipesc, cînd bucătarul ia capetele toate
și, cu satîru-n mîină, dă buzna la palat.

DIN BASM

În bolți întunecate stejarul se răsfrînge.
Sînt codrii de aramă... Arar o rază plînge
stropi galbeni de lumină, sau vioriu de lună.
Șopîrle verzi, ca bronzul străvechi, prin frunze sună,
țîșnind nehotărîte, în teamă și mirare,
zvîcnindu-și gușa albă sub brunele lăstare.
Alți codri... Albi mesteceni, în zale de argint,
de-a pururi se frămîntă; în legănat de-alint
lucirile de trupuri lung tremur scînteiază,
parcă ar curge-n ramuri o apă... Renviază,
blînd murmurînd, ca-n șipot, al undei cîntec van.
Ferge desfășoară minuni în filigran,
cînd se tîrăsc jivine tăcute sub verdeață,
cu ochii roși de sînge, cu sîngele de gheață.
Mult mai adînc în toamnă, apar păduri de aur...
Pe fiecare creangă atîrnă un tezaur.

Sînt tei cu fruntea lată, încoronați de soare
cu toată-mpodobirea de poleieli fugare,
bir morții, izbind veacuri, pe muchea de topor...
Dar cîntece se-ngîă... Alunecînd ușor,
cu galbeni ce desprinși sînt și flutură, un graur
a cuibărit, obraznic, în coarne de balaur.

ȘERPOAICA

Fiară cu trup inelat și stemă în frunte...
Din adînc de codru, strecurată la fîntînă,
te-au văzut păstorii care mîină,
în primăvară, oile spre munte.

Peste pietre-ncremenind unduiri înghețate,
jucător izvor, coborît din văgăună,
din cap mic, fecioresc, pironeste priviri încruntate.
Numai pe grumaz tremură, un strop de lună.

Lunecînd din mii de ani de poveste,
carne de vis, podobită cu solzi de aur,
jumătate femeie, jumătate balaur,
din tot ce-a fost, și niciodată este.

Paznică zidurilor de stînci detunate,
fără de ură, fără de milă,
punînd piezișe întrebări răsturnate,
din care țestele să crească-n prăpastie movilă...

Ochii plîng muiereste, dar lucesc a fiară.
Umbra crește de moarte, în trăire nouă.
Ispitind pe drumet viclenește să piară,
roșie înflorește limba crestată-n două.

CÎNTEC SAU RUGĂCIUNE

Între coasta dealului și brațul râului,
o inimă moartă, bisericuța...
Peste fruntea salcîmilor, crucea înclinată,
vestejind în cerul împăcat.

Frunte, braț și coastă, pentru biata inimă,
liniștite, veșnice, zac în noapte.
E târziu. Târziu și întuneric...
Nu mai văd: ca într-o amintire,
totul se îneacă, și moare încă o dată.

E cîntec sau rugăciune ce simt acum?
E cîntec sau rugăciune faptul
că trec pe lîngă zidurile dărmate,

peste apa de oțel cernit,
și știu că glonțul meu poate ucide fiare,
știu că focurile malului vestesc comori,
știu că fereastra iubitei plînge așteptare...

Dar fioruri de dragoste, vitejie sau noroc,
nu grăbesc bătaia inimii în coaste,
nu-ncordează brațul de oțel,
nu întunecă fruntea înaltă.

E cîntec sau rugăciune faptul
că sînt singur, în singurătate?

VREME STRICATĂ

Au dat tîrcol pe cîmpuri hămesite haite,
subt luna, argint-viu, ce stă să moară.
Scîncind, începe nevăzutul să se vaite,
cîinii-pădurii latră a pustiu la moară.
Acuma, cei năuci,
rupînd pîrleazul de uluci,
în pîlcuri deșănțate se pornesc,
prin fum, călări pe cruci.

Oase ciocănite,
straie putrezite,
matracuci.

Pasărea din altă lume cîrîiește: «Ce-mi aduci?».

Acuma, ho, în lături!
A gemut buhaiul..
Strîmbe,-nfipte-n măhuri,
babe duc alaiul...

Pentru domnițe fără cunună,
nagode cu ochi de jăratic,
chemînd neisprăviți, din cobze fără strună
țin haiul.

Zdup! în mijlocul horei a picat mîrtanul zurlubatic,
îmbătoșînd fuiorul cozii berce mătăhuz,
scuipînd atuncea cînd guzganul vizitiu
trage la scară o caleașcă boierească, de harbuz,
din care nimeni nu se-arată viu...

Chicotitoare, știrbele cărturărese au tocmit zăludelor
ispravă:
îmbie robi pe papură să le aducă miri strigoi,
și, de pomană, dărnicesc fiertura cu otravă.
Din toată treaba a rămas mofluz, pe țigla de olane,
Ăl Urît.

Pe cornul dinspre miazănoapte, rît
de prea spurcat vier își scormonește afumat temei.
Pe urmă, se ivesc ajutători și niște domnișori purtînd
inel la gît...
La poarta dosnică, pe unde fac toți răposații coadă,
bălăngănind pînă-n genunchi podoabe de cimpoi.

TAINĂ DE PRIMĂVARĂ

În alb întregul pomișor e îmbrăcat
ca o fetiță care mîndră s-a gătit
să meargă la biserica din sat.
(În săptămîna-mare toți copiii au postit.)

Altarul cerului de stele mici lucește,
potir de-argint acuma luna se apleacă
și buzele-i ating o tremurată cracă.
În șoaptă, pomișorul alb se spovedește.

CIOBANUL BĂTRÎN

Devale, între cimitir și marginea de sat,
stă, vechi bordeiul, pe-o rînă îndesat,
cu stuf la gurile deschise-n derdelușul coperișului
de-un cot,
altminteri înflorit cu rapiță galbenă tot.

Luînd noaptea-n cap, fără să ia nimic în gură,
gata de drum cu-o sfîntă-njurătură,
moșul, alb, mîină oile satului la păscut,
nu pe drumul prăfos, către tîrgul pierdut,
ci pe miriști țepoase, din care sfîrîie prepelițe grase,
și prin tarlale, unde cioturi de coceni împung,
din anțăț țepoase...

Floarea tutunului, roză, rămîne în urmă ;
fluierul tremură, doina se curmă ;
din mersul mereu oprit, la iarba de hotare,
satul a scăpătat în depărtare ;
printre salcîmii cenușii, doar păcătoasă bisericuța mică
căciula țuguiată ridică...
Praf curge turma... Oi cu capul rezemat în alte oi...
Pe cer se-mpung și se-ncalecă, cirezi, norii greoi...

Furtuna s-a zburlit prin frunze de stejar.
Un fulger sare ca din amnar.
Scurt, vîntul cade, pînă să-l ajungă tuciul de furtună.
Grăbit, turma în mers se adună,
prin pămîntia întunecime, către casă.

Ploaia țese țeapăn, în argint, mătasă.
Ploaia rîpăie pe greabăne murdare,
pătrunde prin sac, se scurge pe spinare.
Opincile rupte clefăie împotmolite,
cîinele mușcă-ndrumînd, oile se opresc năucite.
Curg behăind țigăile la țarc, dînd buzna după miei.
Bătrînul, tușind spart, coboară-n bordei,
desprinzînd de pe opinci, în prag, două felii de tină,
și, de cîte ori mai tună, se-nchină.

Înseninat, amurgul lucea în băltoace ;
noaptea rece se întorsese în pace.

Sursur de muls picura prin Tăria văzduhului;
peste nemărginire scînteia Calea Laptelui.

Moşul ar fi rîvnit să dezlege taina slovelor
de aur pe rotunda carte a cerurilor,
sau Domnul, căzînd la tocmeală, să-l întrebe:

«Ce-mi cei,
să ciobăneşti pînă la toamnă stelele, ca pe o turmă
de miei?».

Una scînteia chiar prin bordei,
mică, abia cît un bob de mei.

Aşa, pierdut,
s-a tot uitat în slăvi pînă hăt-tîrziu...
cînd şi-a adus aminte că a avut
şi el, cîndva, ca Ăl-de-Sus, un fiu,
pe care l-a fost luat înalta stăpînire la oştire.
De-atunci au trecut ani şi ani fără să mai primească
ştire.

Lung căuta la steaua clipitoare,
zglobie, jucăuşă, singură prin veşnicii, subt
Carul-Mare.

În frig, începu să-i amorţească dreapta, din tinereţe
frîntă.

I se păru că cea mai mică dintre stele cîntă...

Domol aşternu Țol, se descopcie de chimir,
în infundat bordeiul de lîngă cimitir.
Duhnea miros sleit, a seu și lînă udă.
Somn greu, să nu mai vadă, nici să mai audă...

Peste bordei, vedeniile cețoase rumegau tot mai tihnit,
smulgînd din stuful de înnegurare peticit.
Pe cîmp, rapița scutura, ca busuiocul bobotezelor,
roua-n mărgele;
deasupra, peste cimitir, se despicau căderi de stele.

Apoi, tîrziu, bătînd din aripi, un cocoș a trîmbițat;
i-au răspuns alții după alții, tot de undeva din sat...
de somn, de bună seamă, tare răgușiți, și numai unul
chirăind pițigăiat.

Pe ăla, jupîneasa vulpe, către ziuă, l-a păpat.

TURMA

...După ce ciubarele adunaseră laptele spumat,
mieii, cu picioarele rășchirate, se-ambulzeau, lovind
ugerul uscat.

Cîte unul, mai nemernic, mereu plîngea :
îi era sete-nfometată ; oile îl îndemnau : «Bea, bea».
Mai răsăriții rumegau să-și amintească florile din care
încă n-au păscut...

Seara, fiecare cu copita negrișoară, cuminte a făcut
de trei ori, în țărînă, semnul crucii, pregătirea somnului
ușor,

pe urmă au îngenunchiat alătura de mama lor,
cînd izvora, rece, pîlpîirea luceafărului ciobănesc,
în al căruia semn toate turmele se odihnesc.

Tîrziu, la marginea zidului vărui de lună,
turma, pentru care o tilincă fără odihnă sună,
trece abătută, în chemările celor ce presimt că or
să moară,
cu pași mărunți înaintînd spre zahana, în prima
primăvară.

Mieii sînt fără mamă ; cîinele-i latră ;
covorul florilor sfîrșește-n drum de piatră.
Dar fără oprire turma trebuie să-nainteze ; nu-i
nicicînd popas ;
merg, merg, că doar așa le e mereu rămas.
Bîta, din zbor, ajunge în nevinovați,
și credinciosul cîine șchiopătează pe întîrziați.
Numai un asin, răpănos, de bice jupuit,
lasă în jos urechile să-i pice, îndrumînd alaiul țacănit.
Urechile-i sînt aplecate atît, atît de tare,
încît pare bun cu nepăsare.

DOINĂ DOBROGEANĂ

Pescăruș, alb pescăruș,
zburînd seara lunecuș
cătrec malul țărmlui
unde-i cuibul tău cu pui,
pescăruș, alb pescăruș,
nu cumva în larg văzuși,
peste verde val amar,
o luntriță de pescar,
tîrită de vînt fugar,
cătrec-al zărilor hotar?

Pescăruș, alb pescăruș,
cînd prin nalt de cer trecuși,
nourii cînd străbăteai,
spumele cînd despikai

și peste adînc pluteai...
Cînd stă cerul în sfințit,
n-ai văzut, și n-ai zărit,
pierzînd urma malurilor,
peste lanul valurilor,
n-ai văzut, întrezărit,
pe vîslașul ostenit,
care-n întristare cîntă
și prin rătăciri se-avîntă
tăind drum fără cărare,
peste necuprinsa mare,
încuntînd dîrza furtună,
căutînd soartă mai bună,
tot cu gîndu' la ai lui
cum și tu-ngrijești de pui?...

Pescăruș, alb pescăruș,
nu te-ntoarce la culcuș,
fîlfîind din aripioară,
prin întinderea amară,
ci grăbește de-l găsește,
și luntrița-i ocolește.
Tu în graiul lui vorbește-i,
și nădejdea întărește-i,
să zorească înspre casă,
unde dorul greu apasă,
și-ndrumează-l cum să vie,
printr-a apelor pustie...

Pescăruș, alb pescăruș,
cînd zbori seara la culcuș,
înspre malul prăvălit,
unde-ai cuib adăpostit ;
după ce-ngrijești de pui,
vino la mine să-mi spui,
de nădejdea dorului,
de jalea pribeagului...

PASĂREA ȘI FLOAREA

La mijlocul codrului,
roșie floarea dorului
pîlpîiește,
aromește,
tot cuprinsu-mpodobește,
și de vraje străjuiește.
Luminează,
'mbălsămează,
da' nu-i nimenea s-o vază..

Doar o pasăre pribeagă
a cîntat o noapte-ntreagă...
A cîntat,
a descîntat,
floarea de s-a învoltage.

A cîntat și-a jeluit
pîn' i-a fost îngăduit,
din cuprinsul tănuit,
să bea rouă rourată
în potiru-i adunată,
ca-ntr-o inimă de stea,
alinîndu-i dragostea.

Frunză de stejar uscată,
de ce freamăți zbuciumată,
ce șoptești,
ce dai să spui
vitregiei vîntului?
În adîncul codrului
s-a stins glasul dorului.

Biată pasăre pribeagă,
nimeni nu-i să te-nțeagă.
Ți-a fost floarea vraje dragă...
Soarta-i însă statorită,
viața rînduind sfîrșită
cînd, iubind, n-ai fost iubită...
Ca țărîină putrezești,
cîntecul să ispășești,
florilor cînd dăruiești,
din adînc de rădăcini,
dor cu zbor către lumini.

Dar tu, floare de păcat,
dorului dacă te-ai dat,
mai mult nu te deschideai,
și cu dorul te pierdeai,
de pământ te desprindeai,
drumul pribegiei luai;
moartea te înaripa,
vântul slăvilor te da...

Sorțile au răsturnat
greu păcat neîmpăcat:
pasăre-n pământ schimbată,
floare moartă-n cer zburată,
la osînda focului,
în adîncul codrului.

SENIN DE IARNĂ

La Predeal

Vulpea de rugină,
prin alb așternut
în dîmb de lumină
de vînturi cernut,
pași ușori a scris,
ca flori de cais.

Stoluri de mierlițe,
prin ninsoarea nouă,
săreau cruciulițe,
cîte două-două,
în ciuda dovezii
din poala livezii...

Nici că mai sursură
izvoru-mpietrit,
cu țurțuri pe gură,
de sloi zăvorit,
să nu poată plînge
o mărgea de sînge.

Cu stele-ncărcați,
licărind lumina,
brazii împărați
ascund vizuina
subt punți de cleștar
și mărgăritar.

BALADA I-a

Pe stînci,
deasupra rîpelor adînci,
calul negru bate din copite :
stele rătăcite.

Oșteanul, cu sulița de lemn și fier,
merge spintecîndu-și umbra pe cer.
Norii sîngerează ca pieptul lui,
da' nimeni nu-i,
așa cum au legat norii asfințitul,
să-i închidă cu năframă rănile,
pe care le-a deschis cuțitul.

Vulturi, din cârligul pliscului, rup țipete și vîntură
linii întoarse,
răcorind, cu zborul lor, buzele lui arse.
Iar calul negru, bătînd din copite,
înflorește stele rătăcite.
Din vinele de piatră, scînteiate cu mică,
vîntul, pe giulgiul cerului, scăpărările ridică.

Norii se sting.
Drumul răsună.
Apare,
de aur,
vechea lună.

Ca pe lespezi de morminte
sună tropotitul înainte.

Și iar, luna... Dalbă floare-a-soarelui,
strălucește pavăza lui.

Plîng izvoarele.
Unde-o fi soarele?
Pe care drum, pe subt miez de pămînt?..
Sau, șters de vînt,
culcat pe brînci,
în mări adînci?

De pe muchea-naltă,
capra-neagră sperioasă saltă,
galbeni ochi de drac clipind,
cînd atîtea stele, în clipite,
din copite,
se aprind...

Pe cînd calul poartă, în suit trudit,
trup înțepenit,
clătinat în scări și din oblînci,
peste rîpele adînci.

BALADA II-a

În haină de in, cu paftale de argint,
domnița se plimbă prin chilii.
Subt ziduri de var cad trandafiri ruginii.

«Gînd deșert, în zadar te alint...»

Domnița pornește spre rugăciune,
între răzoarele de busuioc și măghiran,
și gura-leului, roșie ca un tăciune.

«Gînd pustiu, a trecut un an...»

Aleele sînt albe de scînteii :
poate pe cãrarea asta a pierdut inelul,
cînd dezmierda,-n trecuta primãvarã,
pui de porumbiei.

«Dor fugar, ăsta ți-a fost felul...»

Cusături alese-n boabe mici de mǎrgărint,
ochii se umpleau de mǎrgăritărele.
...Au cãzut în noaptea ceea multe stele.

«Stinse, vorbele, pînã la urmã, mint...»

Alerga cu fiarc-n mîini norodul,
încînd în noapte sîngele făcliilor aprinse.
Doar în schit, pe zarzări, floarea ninse.

«Rupt-am floarea ca să piară rodul...»

Zburlind inima ca vrabia pîndită,
a împins din cui a tainițelor poartă :
țeasta lui rînjea în umbra rãspîndită.

«Toată viața-i în deplin deșartă...»

BISERICA NEAGRĂ

Lăcaș de rugăciune, corabie în ceață,
subt luna-nchisă-n cearcăn bătut pe infinit.
Alături de ruină, un măr bătrîn cîrcit,
întinde vine negre, lipsite de verdeață.

O pasăre din neguri cînta, părea că spune,
prin întuneric jalea, scînteie de cleștar.
Deodată căzu rouă de stele în altar,
și a fost ruptă umbra subt bolta de cărbune.

Alb, pogora pe umeri, în fund la tainiți reci,
coșciugul celei care e-n beznă îngropată.
Se risipesc, sting torțe, aruncă o lopată,
călugării și cioclii, subt stoluri de lilieci.

Dar sus de tot, în turlă, un clopot de aramă,
smucit de-un preot negru, se vaietă într-una ;
în ceruri mohorâte s-a îngropat greu luna,
iar giulgiul ei din urmă pe cruce se destramă.

Zbură privighetoarea. Tăcerea țese șoapte,
pe gurile de clopot deschise în corolă...
din turla cărei luna i-a fost aureolă,
de-acolo negrul preot s-a azvîrlit în noapte.

VÎNĂTOAREA

Cronică feudală

În procesiuni, copile, subt arini,
trec veșmîntate-n văluri lungi și albe,
în mîini cu crini.

Prin iarba ca-n renașteri venețiene,
zmălțată-n părăluțe, bănuței, bujori și rouă,
surorile trec două cîte două.

Călcîie goale, și priviri viclene,
albastre, cum sînt ochii scriși pe aripe de fluturi.

Lucește soarele strivit pe scuturi...

Plecînd la vînătoare, voievodul
a luat copoi, fâlcoi, și mult trudiți scutelnici,

iar ca hăitași, ai trențuroși-voioși,
care alcătuiesc, la greu, norodul.

Din arc, săgețile înveninate
zvîcnesc nenumărate
țintind fazani, peste copaci, bătaie de buchete roșii,
ochind în ciutele cu ochi frumoși pentru cînd mor,
sau șuierînd spre cîntecul de lebede ningînd rupturi
de nor,
spre țepile de brad muntean, din care-au îngînat
îndrăgostiri cocoșii.

Și iară cornul vînătorilor răsună.

În noapte, din mai nalt, pe cer, un corn de lună.

«Prin frunze argintii,
de ce nu vrei,
de ce nu poți să vii?»
răsună dorul...

...Plînge lung o goarnă:
«Să vie voievodul, să se-ntoarnă».

Smerite, slugile s-au strîns în ceată.
A jale armăsarul domnitorului nechează.
Se-ngîină sunetele, din chemare-nceată, reînviază.

Și valea sună, codrii sună, seara sună...

Sus, peste piscuri, stă același corn de lună.

Stelele au plîns.

E prea tîrziu...

Întregul cer e vioriu.

Stăpînul a murit, l-a rupt vrăjmașul,
sau, mai sălbatic, lupul cenușiu...

Copilele cu galbene făclii
bocesc pe voievodul adormit,
și-n drumul unde robii-l duc pe sulii, nesfîrșit,
bruni muguri, rănile mai lăcrimează,
iar cîinii, mîrîind, noroiu-l ling...
cînd măscăriciul Curții joacă-nnebunit,
în bezna-n care numai luhurezii știu să vază.

ÎNTR-O GRĂDINĂ VECHĂ

Seară la Brâncoveni

Într-o grădină veche, cu trandafiri de sînge,
cu drumuri tremurate prin iarba năpîrlită,
stejari plecînd coroana pe vremi adînci, cœclită,
acoperă izvorul, să nu mai poată plînge.

Nuntește stol de vrăbii, prin vișinii uscați ;
pe cioturi cleiul galben bășici bătut topazul,
o țarcă țopăiește mărunt, în pași sălțați,
spre clopotul de broaște ce clocotește iazul.

Pe cerul roz, în lacrimi, nori galbeni topesc ceara ;
în evantai păunii deschid verzi curcubeie,
subt ziduri dărîmate, în funduri de alee ;
plutind, grădina veche ridică-n ceață seara.

Flori clatină grei fluturi, cenușe de amurg,
răzorul ploi de stele din desfrunzire strînge,
potcoava lunii bate în trandafiri de sînge,
cînd Făt-Frumos prin neguri își paște calul murg.

Țăranii, varză roșie, subt roze-au răsărit...
Rea piază izgonit-a plugarii din grădină;
pestriță, mătrăguna de sine s-a prăsit;
din scorburi iasca cerne o putredă lumină.

Lăsară lăncii frînte subt oasele de var
boieri nătîngi, norocul încumetînd prostește;
de veci nevestejită, o volbură vrăjește
frumoasei adormite, în racla de stejar.

Stinși, trandafirii rana și-o scutură într-una...
Cețos nechează murgul, bătînd foc din copită;
pîndaru-și strînge zeghea—o aripă cernită,
cînd țipă lung păunii că se revarsă luna.

FATA-MORGANA

Departee...

e cetatea apusurilor moarte,
în care ceru-i roșu ca un pahar de vin,
și clopote,-n ecouri deșarte,
se-ngîă pe căi pietruite,
cu bucium de triburi ce-n cîntec revin,
cu glorii de steag trențuite.

Prin ogoare ruginesc armuri de-altădată...

Ciobanii cumpără plugarilor idoli găsiți în ogoare...
Berze heraldice trec, pe cîmpia cerurilor, în săgeată,
și înoată pierzîndu-se în apa nehotărîrilor din zare.

Clătinată, la poarta cetății pustii,
o lampă de fier
își curge uleiul și ține-în grătii
o stea ca o floare de cer.

Ochelarii portarului afumă lumina,
mîinile-i mîngîie tremurat pînjenişul lăcatelor ;
e chel, dar are barbă neagră, neapărat.
Lacăt și barbă le-a pătat rugina
(sau sîngele cîtor n-au avut vina
ispravei spre care au încumetat).

Un lac de păcură cu solzi de nufăr cercuiește,
în sforăiala bivolilor smoliți,
și-n papura lăncilor legănătoare,
crenelarea zidurilor dințate...
Artere, crăpăturile zigzagatoare,
pe care hîrci de ciine pîndesc din pari ascuțiți
și arcași țintind veninuri șuierătoare.

Deasupra cetății cu turnuri ciudate,
holbează la lună
o sută de gușteri și scorpii în piatră umflate,
cîntînd și cerșind prevestiri de furtună.

Împăratul cetății se plimbă uneori
subt bagdaediile străzilor înguste,

pe care atîrnă rufe curate și prapure cernite.
El are ochii verzi ca aripile de lăcuste,
dar roșii cu lacrimile... Doi feciori
duc poalele mântii îngreuiate de ciucuri,
și stau la picioarele stranei dăltuite,
cît el închină mătănii în vechea mînăstire,
unde călugării posaci se luminează în extaze,
și lumînările groase se sting în fum subțire.

Tămîia leagănă-n inele evlavia ei...
Împăratul se roagă în sunet de clopot...
În geamuri colorate se sparge strigătul pîngăritelor
femei,
în comanda călărilor gonind cu ropot.

Clopotnița tremură binecuvîntări.
Ciori filfîind încoronează căciula de olane.
În urlet bate năvala oștilor dușmane.
La porți ferecate călugării veghează...
Bîrna, bufnind în ușă, scînteiază.

Icoanele țin binecuvîntare nemișcată:
încruntînd priviri împietrite, de limpede gemă...
În cositor ferestrele vîpîie mînie închegată.
Deodată, flacărele pun orașului stemă
încrustată cu zbor de rubine și zmei...

Pornesc surpături din arcade descleștate
luminate-n vijelia care a început să murmure.
Pîlpîie zugrăviții în umbră,
ard cuiburi de ciori și de porumbiei...
Dumnezeu trîntește fulgere peste cetate...
În altar, cavalerii au început să fure.

Acum suie scările guzganii suri,
să fete în mânia împodobită cu hermină...
Zăvorîndu-și chilia, alchimistul dozează mixturi,
din alambice de gresie neagră și coarne de sticlă violetă.

Soarele a scăpătat în ruină...
Norii s-au vestejit: flori de răsuri...
Luna moartă se înalță de cretă...

Vestesc zodiile mulțime de lucruri,
ca să rămîie neînțelese...
Coasele țărănilor zîngăne ascuțite...
Un străin ține ațîțătoare cuvîntări frățești,
ștergînd cărămiziul mîinilor pe ziduri văruiete...

Scutierii au spart ochii micilor principese...
Harapi buzați aduc în halebarde pîntece virgine
ciopîrțite...
Catranul zvîrlit pe răniți încă arde...

Solii păstrează multă ceremonie...
Și împăratul păstrează două portocale...
Lanțurile îl strâng, durerea-l sfîșie...
O stea picură lung din a Robilor Cale...

Pînă ce în sfîrșit un alt steag își joacă, plescăind în
vînt, schimbarea
prefacerilor fără folos de-acum...
Sînt tot mai mici buchetele de fum...
Îvingătorul varsă, icnind, toată mîncarea.

În cimitir, brațul spînzurătorii
se clatină parc-ar purta clopoței...
Drept care, împăratul bătrîn rîde, plîngîndu-și
feciorii...
și dă cu biberonul lapte dulce orbilor căței.

TÎLHARUL

Trec ereți târcați
în ceruri lovite,
de munți despicați,
cu ape-ncrețite.

Ș-un rumân, lungit
la foc de frunzare,
din gând rătăcit,
înghioldit tresare :
Pași, când tropotind,
când foșnind încet...
L-or fi urmărind
prin negrul brădet?
Pietre-n rostogol
pe poteca ruptă...

În podmol, piept gol
s-a gătit de luptă.

Țîșnesc cerbi în fugă ;
orb și zurlubatic,
chemare îndrugă
cocoșul sălbatic.

Scapără amnare.
Frații l-au vîndut?
Nu-i nici o scăpare?

Văile-au tăcut.

De argint un plumb...
descîntat doboară.

În cer, un porumb
zboară pînă-n seară,
cînd, ereți târcați,
țîpînd ascuțit,
în soare sfințit,
l-au descoperit.

CRĂCIUN

Fulguia mană, parcă s-ar fi scuturat stele...
Măgarul apleca urechi împovărate.
Boi, lîngă care dejugate,
rumegau, din umbră, cu ochi verzi de stele.
Drumețul bătrîn tremura în mantaua ruptă.
Baci, a căror turme se risipiseră,
cu toiagele o comoară de jeratic risipiseră,
de fum negru, abureala albă era ruptă.
Zîmbea dulce trențelor murdărite
mama, mîngîind obrazii fiului cu sîinii ei de lumină
în paiele aurite,
alergau lacrimi mici, lumină,
pe urmă Ea a legănat albia cu piciorul iară,
și își rezemă capul de grinzile sparte,
în timp ce pe alai de frunze moarte
vîntul purta un cîntec de fanfară.

S-ar fi zis: sunete cerești
trîmbițele care suiau purtînd vești,
trîmbițele care vesteau omorul,
cînd se născuse în zadar Mîntuitorul.

DULGHERUL

În pimniță soarele aruncă beteală
pe albul lemnului de rindea răzuit.
Soarele risipește bani vechi de aur pe podeală,
și din argint nou e părul bătrînului încrețit.
Flămînd fierăstrăul dinții își împlîntă
și scuiță pulberea tăriștelor moi.
Pruncul umblă de-a bușe în gunoi.
Bătrînul dulgher cioplește și cîntă.

Dulgherul încliește blăni și le așează să se usuce.
El face ferestre luminii, și întunericului coșciuge,
iar pruncul care e mic încît mai suge,
jucîndu-se a dibăcit din două surcele să lege o cruce.

Privirea lui e adîncă în nevinovăție,
cînd înalță semnul trudei victorios,
abia poate crucea în mîini să o ție
așteptînd să fie om, Cristos.

ISPITA

Un beci întunecos, ursuz și tăinuit,
cu bolți adânci pe subt pământ uitate,
pe-o ferestruie într-o doar' a rătăcit
un fir de raze plin de musculițe beate.

Aicea dorm adânc butoaiele tihnite,
la nas cu strachine în care picurează.
Paingeni împînzesc garăfile înnămolite,
răsună pași, e starețul de pază.

Purtînd lumînărica, pe trepte ce suspină
coboară, se oprește, tresare-n șovăiri,
cu mîna bate toaca pe butia cea plină,
în buze ia canaua și trage-n gîlgîiri.

Dar cînd ridică ochii spre bîrnele cernite,
privirea îi îngheață, căci a văzut, sărac',
perechea de pulpi roșii ce tremură copite,
și, beat, nu-și mai dă seama : sînt șunci, sau craci
de drac?

DRUM DE SÎNGE

Ca un vînător aprig, răscolind adîncul de codru,
pe urma drumului trădat de rană,
căutînd căprioara urmărită,
oprind în răstimpuri, să deslușească
suspîn din urmă, în suspînul frunzelor...

Dornic de pradă, asemeni pătimașului vînător,
sînt, dar vînatul prigonit de mine cu-ndîrjire,
fiara sperioasă, mîndră în nevinovăție sălbatică,
e însuși rănitul meu suflet ascuns.

Iscodind de aproape, prin taina suferințelor,
nelăsînd nici răgaz, nici odihnă,
peste prăpăstii, și prin hățișuri,

în dorul glorioasei biruințe,
privind pământul, uitînd cerul...

Departe gloata cu haită iscusită,
chiuind zgomotos, își urmează menirea.
Iar vînătorul care și-a văzut izbînda,
și nu s-a lăsat pînă n-a ajuns,
croind drumuri noi, sfîșiindu-se de spini,
la căprioara îngenunchiată, plîngînd, murind...

Cu mîinile goale, și povara unei zîmbiri,
vînătorul, trăgînd pe drumul cunoscut,
se-ntoarce într-un sfîrșit, la tovarășii veseli,
și-n disprețul tuturor, zice: nu am găsit **nimic**.

CÎNTEC DE LUNĂ VECHE

Frunză neagră : mătrăgună...

A rămas un ciob de lună,
lumină dulce de miere,
lună veche în scădere,
scăpătînd fără zăbavă
în sfințirea mai bolnavă...
Din paragini de otavă.

Pe-nalt arcul cerului,
nici o stea, nici una nu-i...

Nori adînci se dărăcesc,
destrămați se vîrcolesc,
cearcăn vînăt ruginesc.

Lună veche, stînd să moară,
aur bătrîn, de comoară,
peste zări vrea să se-ascundă,
și în negură se-afundă,
într-a neființei ape,
singură să se îngroape.

POVESTEA DIN SAT

SALTIMBANCII

Pe strada adormită-n soare...
Soarele era sus pe cer...
A căzut o floare
dintr-o fereastră închisă cu fier,
cînd a trecut o casă de lemn,
cu un coș, cot scrîntit, care fumega.
După casă, veneau trei urși de cafea,
pe blăni cu semn de bici
și cu cercei la nas.
Unul era mare,
doi erau mici.
Pe urmă a rămas
doar floarea căzută în strada frîntă,
carne crudă smulsă din răzor,
și subt streășină o colivie care cîntă,
și pe ceruri sfîșieri de aur, dintr-un nor.

Cercul s-a oprit în piața principală,
lîngă han.

Vătaful a intrat, pe mîini se spală,
bea lung, plătind grăbit un ban
sau un ducat.

Era țigan, părea-mpărat.

Nervoase, muștele mergeau pe un șervet vărgat,
și muștele mergeau tot mai încet...

La apus cerul se făcuse violet.

Copii se-ntorceau de la școală.

Fugeau cu zmeie-n mîină,
făcute dintr-o coală.

Din poartă se-arătau codanele cu donicioara goală;
goleau poveștile și răcoreau picioarele-n fîntînă.

Dulăi lătrau,

cît ursul mare și urșii mici

își lingeau labele albe de drum,

căutînd purici,

sau închizînd apa ochilor de fum.

Calul ostenit,

scutura coada posac,

mîncînd, pînă la urechi afundat în sac.

Copii și alde gură-cască s-au oprit ;
era sîmbătă sau joi ;
la han, în borcan, se-nvecheau bomboanele noi...
Dar toți au privit «casa pe roate»,
și, poate,
au stat pînă-n noapte, de nu s-au plictisit.

Din nimic, cercul a crescut :
pînză umflată pe sfori...
Gîștele, cînd defilînd au trecut,
au putut să vadă tricolori,
lîngă un steag mare,
la intrare,
pe care sta scris : «2 bani».

Întîmplările astea nu vin în orice ani.

Se-nțelege, nu oricine putea să plătească,
să vadă «minunile extraordinare» :
foca, zisă «femeia ținuturilor boreale»,
numai fiindcă nu vrea, nu catadicsea să vorbească...
Dar ochii ei luminau întreaga față,
cînd plutea în baia de fier plină cu gheață.
Maimuțe de-a capra săreau,
strîmbîndu-se ca bolnavii adevărați,
și pișcau
solzii crocodililor împăiați ;

apoi în spatele vagonului fugeau
și rușinoasele chelii anapoda își arătau.

Și se mai spune de o cămilă,
cocoșată, cu gât zbîrcit, de centenară broască-țestoasă...
Îți făcea milă
această lighioană cu înfățișarea neomenoasă,
precum am spus...
Deși la fel
cu animalul pe care Craii de la Răsărit
au călărit, în căutarea lui Isus...

AMURG

Departe, peste han, s-a rostogolit soarele.
Pădurile o clipă s-au aprins.
Apoi porțile și-au închis zăvoarele,
liniștea s-a întins.
Se-auzeau numai câinii, pe urmă numai izvoarele...
Luna a nins...
Pe piața și pe strada unde căzuse floarea,
ca un cireș înflorit, scuturat, a fost luna.

Dimineăța, clopotele sună,
toaca toacă, lumea se adună,
iar biserica intrată-n vreme,
adâncită în pământul din mormintele ce cresc,
geme,
cîntec îngeresc.

Un măr sălbatic, înfurcit,
plin de omizi,
aruncă găuri de umbră pe cărămizi,
așteptînd ciori care azi n-au venit.
Într-o latură, jos, peste zid,
ogoarele întind pămînt gras.
Ochii, în soare, se închid,
dascălul cîntă pe nas,
și lumea iese de la liturghie,
cu busuioc, prescuri și azimă.
Bătrînii merg singuri, îndrăgostiții se razimă.
Cobze, ca un stup, zumzăie la o prăvălie.
Ceasornicul sforăie și bate...
Vornicul unei nunți
dă bucate
milogilor cărunți.

O pisică a miorlăit
subt mărul părăginit?

În fundul cimitirului,
lîngă o cruce aplecată,
au găsit un copil în scutece, o fată,
și o floare roșie uscată...

Berze pe acolo n-au venit...

Comedia saltimbancilor era plecată.

BOTEZUL

Popa (avea o barbă cît un smoc de cînepă ciufulit...) Somnoros, din cartea sfîntă, cu mormăieli a silabisit, întrebînd de trei ori: «Te lepezi de Satana și de toate duhurile lui?»...
răspunzîndu-și aparte: «Ptui, ptui, ptui!»,
și afundînd în cazanul cu apă
copila cu păr de aur și ochii verzui.

Pe urmă a fost sfat:
Cine s-o crească?
Toți au țipat,
asta fiind o pornire firească.
Dar cum țînca era lihnită,
și sfatul ceartă ațîță,
o femeie, căreia îi murise pruncul, i-a dat țîță.

Aș mai putea pomeni cîte s-au spus
despre ciroul care plecase,
în primăvară, spre apus,
cînd dimineața șugubeață juca peste case ;
ba chiar cum unii au învinuit
că de saltimbanci s-ar lega povestea copilului găsit.
(O legătură numai ca un fir de ață...)

MAI DEPARTE

Trecură multe împrejurări de tot felul...
Din jurnale, citite la primărie,
afla lumea cum stă rezbelul,
care mergea cum se știe...

Inul albăstrea senin cîmpia,
ca alt cer subt cerul înflorit.
Ciocîrlia,
în caierul norului sucit,
din care avea să fie toarsă seara,
vorbea cu pitpalacul.
Șuiera mașina de treierat,
lătrau toți cîinii pricepuți la lătrat,
și, cît era lună,
se plimba dracul...

Frunze aurii, scuturate,
urmau căderilor argintii de stele...
Venea apoi Brumarul plumburiu în ploi.
Telegraful aduna rîndunele,
sărac, pămîntul tezauriza foi...
Mai tîrziu, foile, moarte, jucau...

Într-o dimineață se deșteptă alb pămîntul,
ca alt cer, subt nevinovăția cernută de ger ;
puful norilor îl jumulise vîntul,
care șuiera, că-i răgușise glasul,
ținînd ison lupilor în prundișuri.
Țurțurii luceau la coperișuri
ca la un copil care nu-și suflă nasul.
Cioara pucioasă trăncănea în nuci,
suna toporul crăpînd buturugi.
Erau mari oamenii făcuți de copii...
(Din zăpadă se fac oamenii cel mai bine...)
și...
cît pe cîmp dănțuiau albele albine,
în casă greierul tuciuriu murise ;
furnicile îl tîrîseră să-l gătească...
Șoarecele-de-cîmp, refugiat,
binecuvîntînd urgia războiului, găsisese
în cămară merinde să tot trăiască,
de grija cîmpului scăpat.
Ronțăia cît piepturile suflau liniștite,
sau cînd basmul cerea, lîngă foc,
ascultare.

Din ăl loc,
mișcînd mustățile, privea cîteodat-obrazul copilei
adormite,
care
era acum tot mai frumoasă arătare,
la fel cu zîna codrului cu tei...

Pe vatră lemnele țuiiau, strănutînd scînteii.

TREISPREZECE ANI

Am să pomenesc ultima primăvară...
Treisprezece ani au trecut...
Ar fi prea mare povară
să scriu chiar toate, cum s-au petrecut.

În sat erau reforme electorale.
Cucul număra, în livezi,
pentru copiii claselor primare.
Pe drum porneau la pășune cirezi,
mîinate de un băietan fluierînd călare,
subt frasini cu miros de șoarece, mîncăți de foi,
pe drumul care duce la zăvoi.
Apoi,
ca în toți anii,
toamna venea de la munte pe oi...

Pe dealuri se tîrau pluguri,
miriști ardeau, ca o jertfă de ruguri.

Copila cu păr de aur se plimbă-n pădure,
culegînd brîndușe, care n-au decît floare,
și nu mai fac frunze, iar dacă le rupi,
ți se pare că n-au avut rădăcină...
Îi venea să fure
toate stelele astea rătăcitoare...
Și gîndea: «Ce vină ai, floricică portocalie?
Tu răsai numai ca să fii floare.
Oare
un cîntec poate fi mai mult decît cîntec?
Și orice viață mai mult decît trecătoare viață?»
Broaște, albe pe pîntec,
săreau prin verdeață.

Rupse, rînd, cîteva foi, să afle ce-o să vină...
Din mîini, floarea, ca o mîină, căzu vestejită...
În codru se întindea rugină...
În sufletul ei
ispită.

AMĂGIREA

Fata cu păr de aur stetea pe gânduri.

Aici îi dăduse întâlnire, în răvaş de dragoste, băiatul
arendaşului.

În vis o peţise un fecior de Domn, în multe rînduri ;
atunci se spovedise popii, adică naşului...

Acum rămăsese tăcută,

ochii — pierduţi peste ogoare, în moşia bogată,
în care, un țăran smucind braţul, cădelniţa grîul.

Pe urmă, fata privi rîul,

pe care trecea o plută,

cu oameni mici, care n-au să se apropie niciodată!

.....

«Te iubesc, dar ce-o să zică satul?»
Se legăna molatic un tei.
Din șanț, prin mărăcini, tuli spre cîmpuri
un pui de vulpe, stacojiu ca un ovrei.

Fata, de frică, închise ochii,
și cînd rîse, simți sărutările
pe gît, pe mîini și pe rochii...

Astfel au început pierzările...

CE A ZIS SATUL

Unii spun că fata ar fi plecat
spre orașul de fabrici înconjurat,
oraș fără flori,
oraș fără cer.
Acolo, copila cu păr de aur are un palat,
și toate fericirile o cer...

Sau, la o perdea, așteaptă, văpsită,
necunoscutul de care să fie plătită...

Satul, îngrozit, a blestemat.

ADEVĂRATUL SFÎRȘIT

Sus în slăvi se vede tron de argint,
cu o pernă cernită...

Iar deasupra cine șade?

Însăși Maica Domnului...

De acolo, păzește turma lesne căzătoare a stelelor,
goana soarelui și toate rătăcirile lunii.

De acolo, privește prin ocean
codrii verzi, galbeni, sau negri de timp...
munții și apele,
urșii și oamenii...

Vede și pe fata cu părul de aur,
din povestea satului uitat...

Din povestea ce
de-atâtea ori
cu adevărat s-a întâmplat...
O vede-necată într-o vînă albastră de rîu,
care tîrăște-n drum,
legătură umflată cu merinde,
pîntecul mic, în care a murit alt copil...

Maica Domnului ar putea s-o schimbe în p
Dar o lasă să fie piatră și iarbă...
Să fie piatră... și iarbă...
Lîngă sat...

DRUMUL SPRE STELE

RUGĂCIUNE

Înflorește, Doamne, sufletul meu,
cum înfloresc salcîmii și mălinii,
înapoiază-mi credința în dar,
cum întorci zborul pasărilor călătoare.
Muncește-ntreagă suferința mea,
cum în trupul morților rodește plugul,
apoi înalță gîndul pierdut,
fluture în floarea cerului de in,
și pregătește-mi sfîrșit înseninat,
ca asfințitul blajin de azi.

STEA DE IARNĂ

Cea mai frumoasă stea e de hîrtie.
În stea e toată povestea lumii zugrăvită,
așa cum a fost și o să mai fie,
poveste în veci neîncepută și nesfirșită.
Uite Precista cu sînul mic
alăptînd puiul dumnezeesc ;
vitele spre iesle aburesc
și regii Răsăritului nu mai zic nimic.
Aduc aur celui ce nu vrea bogăție,
aduc tămîie celui ce e floare.
Cine primește steaua strălucitoare,
steaua sfîntă — steaua de hîrtie?
Toată ninsoarea e acum stele,
toate stelele merg colindînd.
Cîntece vechi, — fragede pentru gînd, —
se opresc, pentru ca sufletul să pornească prin ele.

Cea mai frumoasă stea a pornit la drum ;
cine primește steaua frumoasă?
Frig și durere în suflet se lasă.
Moare un prunc în cîntec ș-acum.

LÎNGĂ MOARTE

Un student în medicină, rămas singur în sala de autopsie, oprit la o masă lungă unde trebuia să lucreze lecția, înseamnă în caiet cele ce urmează :

De-acuma cerul dă grăbit în noapte,
aceeași veșnic nouă întristare.
Iar soarele căzu, să lumineze altă față,
a fructului otrăvitor, copt în nemărginire...
Un măr de humă, peste care gîndul,
e pedepsit să nu înalțe înțelesul.

Ieri mai credeau în mine profesorii,
voiau să-mi deslușească lecții învățate,
cu legi și adevăruri răsuflete.

Am rîs. Pămînt, în tine-i toată legea...
și adevărul nu-i nici în minciună.

I-am luat prietenii de mîină, și i-am dus,
în sala cea dintîi, la patul cel dintîi.
Cădea atîta soare în spital...
și mă rugam: Dați viață copiliței!
Nu știu de unde a venit, nici cine este.
Am învățat cu voi și am vegheat-o,
am îngrijit-o! însă tot a fost zadarnic,
vedeți cum doarme! Deșteptați-o iar!

Ei au zîmbit. Eu am tăcut, pe urmă,
au încercat să-mi dovedească în blîndețe,
că e firească toată întîmplarea...
Firesc să străduim fără-nțelegeri,
să nu știm dincotro venim, unde ne ducem,
și de ce oameni mor sau se omoară...
de ce se scutură pe ramuri floarea...
de ce urmează vara primăverii...

Știm doar să prelungim o suferință!

Apoi își luară capul fetei spre știință.
Unul a despicat un ochi, altul obrazul,
un ochi de cer, și un obraz de floare...

Un altul și-a înfipt întreaga mână,
în creierul ce semăna cu norii...

Iar eu am încercat să smulg un cîntec.

Dar aici șirul însemnărilor a conținut. Studentul scoate dintr-un jurnal o bucată de pîine, și, ieșind pe coridor, privește, în noapte, o lună portocalie ca-n povești.

IARNĂ

De sticlă — cîmpia înghețată.
Departe un șir de pomi despuiți
scutură chiciură luminată.

Au trecut sănii trase de boi
albi ca zăpada, și aburind ca zarea,
să încarce lemne din zăvoi.

Am rămas singur, și e atît de frig
încît aş putea să-mi văd cuvintele
înghețînd în aer, cînd te strig.

Caut prin grădină pașii tăi,
ieri le-am zărit în prima ninsoare urmele,
umbre albastre, ca niște porumbei.

ÎN ADÎNCURI

Noi sîntem părinții acestui copil mort,
cu bărbia în mîină, și în ochi cu lacrimi ce nu sînt,
așteptăm dimineața, cîntecul cocoșilor rîcîind pămînt,
în camionul alb, pentru ultimul lui transport.

Lumînări crucișe fumegă lumina de veci.
Florile durerii noastre au năpădit pe cele culese de
boală.
Foșnește un zbor în întuneric — nu cumva copilul se
scoală?
Tîmplele bat mai fierbinți în gîndurile reci.

Am rămas stăpîinii jucăriilor părăsite.
Ne vor fi mai scumpe cele mai stricate.

Toate florile se fac frunze uscate,
spini speranțelor înconjură jertfele nevoite.

Sîntem părinții acestei din urmă morți,
cu gîtul sugrumat de răpirea pe care n-o înțelegem,
așteptăm dimineața și nu putem s-o alegem,
milostivi cerșetorilor ce bat cu noi în porți.

VRAJĂ

Curge-n val comoara
pe înec de lună.
Clipocește moara.
Un pistol detună.
Vîntul din aseară
tont se năpusti.
Popa Morcov zbiară
la răscruci pustii.
Scîrție cocorii,
vremea rea fi prinse.
Zboară vrăjitorii
pe tîrnuri aprinse.
Cînd frunzare,-n zare,
moarte-ntorc în vînt,
pierzare năzare
cerul de pămînt.

LUMINĂ VIE

Au fost aruncate coji de ou în rîu
să vestească blajinilor, subt pămînt, Învierea.
A început să cînte ciocîrlia-n grîu,
s-a risipit în lumină tăcerea.

Numai un cîrd de copii, bocind,
duc spre fîntîni păpușa de lut,
plîngînd pe împăratul, zeu necunoscut,
în descîntece sfîrșite, chiuind.

Pe arături proaspete picături de cer :
pîlcurile nesfîrșite de albăstrele.
Sus, departe, au venit rîndunele,
jos, păianjeni mari, se tîrăsc grape de fier.

Iar soarele, din ce în ce mai dogoritor,
dezmiardă pământul greu, care trudnic naște
din frunze putrede și glodul iernilor,
în sunetul clopotului de Paște.

Și numai împăratul îngropat de copii
se odihnește lângă blajini pentru veșnicii.

NOAPTE

Dorul închise cartea, și stinse lumina.
Afară salcîmii albi îmbălsămau ca o biserică grădina.
O pasăre începu să se vaiete rar.
Pe urm-a trecut în depărtări un scîncet de car,
și revărsarea de lună s-a înălțat tăcută,
ca un disc de aur dintr-o icoană pierdută.

Din salcîmii albi se desprindea cîte-o floare...
Turburat așteptam veșnicia, în adierea trecătoare,
cînd înflorise dor alb, gîndul meu,
și cuvintele fluturau căutînd pe Dumnezeu.

AMURG DE BASM

Dă tîrcoale calu-dracului ; în bice, ploaia, coborînd,
alungă vîntul...

Deodat' apasă înnoptarea mai greoaie,
că strigoii se trezesc, urnind săltat pămîntul,
ori, prin iarba plînsă, cîrțițe înalță mușuroaie.

Zumzind zboară fluturele cap-de-mort, din mătrăgună.
În pridvorul ăsta, care nu mai e, sta zîna,
sau un vrăjitor, că din adîncuri sună,
glas rîzînd, cînd plînge înecat fîntîna...

Zid din care sfredelește cuib pasărea neagră,
bolți surpate, porți căscate, trepte măcinate ;

drumul, între statui fără de obraz, aleargă
printre țepi de ghimpi și năpîrlite piei metalice, de
șarpe lepădate.

Nechezară, răscolind jăratul, din grajduri subterane,
telegarii aripați,
iar în beci gemură, din butoaie ferecate, zmei;
lin adie, lacăte prinse-n văzduh, păianjeni cruciați;
cu potcoavele Satanei scapără scînteii.

Mușchiul s-a întins polog de catifele să înveșmînte
tainița uitată,
unde pajuri mari au fost săpate ca să țină pomenire;
lespedea de fulgere mușcată,
zăvorîță subt descîntec de nelegiuire.

Dar comoara lunii cînd s-o dezgropa
drumul s-o desface, locul piere, bolta cade,
că în veacuri paznic zidurilor e cineva,
care îl și ține, îl și roade.

ARĂTAREA

Subt umbra snopilor s-a oprit,
desfăcînd scutecul din bete roșioare.

Copilul a întins mîinile spre floarea sînului, și a zîmbit.
Iar în ochii ei zîmbetul s-a făcut cicoare.

Prin ceruri, pe o aripă de vînt,
a lunecat un porumbel de pădure, sau sfînt.

Poate ca să-i spuie cîntare domoală,
din miriștea de aur, un greier i-a căzut în poală;

dar s-a speriat, și înapoi a sărit.
Parc-ar fi fost un pui de drac pocăit.

Zările jucau albastrul depărtărilor,
și drumul alb era tors aruncat zărilor.

Purtînd urme desculțe în praful pustiu,
drumul unduia plin de nevăzutul viu.

Era ziua Sîntei Mării, în asfințit,
cînd a plecat îndepărtîndu-se-n lumină...

Iar pe locul unde grîul a umbrit,
s-a ridicat clătinat o tulpină de sulfină...

Au pornit spre biserica înconjurată de cruci?
Au trecut spre dealurile încoronate de nuci?

Peste moșia bogaților cădea povara serii,
și pe urmă luceafărul aprinse veghe tăcerii.

ÎN NOAPTE

Broaștele au tras clopotele lacului cernit,
vîntul a vrut să țipe și a muțit.

Dar ca vîrtejul întorcînd frunze căzute,
dorul ridică deasupra-mi gînduri pierdute.

Și rămîn mai singur în negrirea rea,
în care nu mai e nici o stea, iubirea mea.

Iubirea mea, tu care nu m-ai știut,
vrînd să te uit mă simt mai pierdut.

Vrînd să te-alung, mă simt mai vinovat ;
de ce stăruiești, vis alungat?

Iubirea mea, iubirea rea, viața mea,
pe cer n-a rămas nici o urmă de stea.

Și înaintez singur de-a lungul lacului cernit,
în care jalea clopotelor sună sfîrșit.

ELEGIE

Întîmplarea pe care nevređnic o înseamnă,
alții au s-o tăgăduiască, dar tu, care ai ucis, o știi...
E de alt și acum, sus în codru, schitul de lemn,
între stejarii roșii, ai toamnelor ruginii...

Pe acolo goana pornise înainte...
Buciume înfioraseră tăcerile drumului pierdut...
Numai în răcoarea părăginirii sfinte,
măceșii morților, păstrau liniștea veacului trecut.

A fost, zice-se, schit mare, de maici, odinioară...
Acum, păreții de bîrne, păreau corabia înecului străvechi;
cuiburi pustii astupau ferestrele dinafară,
parcă un uriaș posac și-ar fi vîrît șomoioage-n urechi...

Singurătatea, prădată de candeli și sfeșnice,
înăbușea ispitele glasului viu...
să nu mai turbure, subt țărână, somnuri cu păcate
veșnice...
prefăcuse amiaza albă, în amurg târziu.

Deodată, tremurătoare ca din mormînt ivită,
o căprioară, în cutezare de poveste, sau de vis
necrezut,
s-a-ndreptat spre icoana pe care se deslușea
zugrăvită,
Maica, ținînd în brațe pe cel pentru toți avut.

Avea să-ngenunchie făptura cu ochi de fecioară,
în clipa-n care larma codrului încercuit creștea?
Avea să-ntindă mîna, sfînta cu priviri de căprioară,
din vopseaua ce, părăsită de sărutări, putrezea?

Cu un salt speriat, vînatul subt boltă a trecut,
ieșind la lumină prin altarul prăbușit.
Sărind înapoi mormintele, între stejari s-a pierdut...
— Nu s-a pierdut, nu s-a pierdut; s-a găsit!

I-am văzut ochii plînși, i-am văzut pieptul spintecat,
pentru cîini, și pentru oameni dat.
Și pentru jalea nevrednică a toamnelor ruginii...
și pentru tine, care ai ucis, și știi.

GRĂDINI DE ZARZAVAT

Între răzoare de spanac,
varză roșie, busuioc și ardei,
pică un cântec de pitpalac.
Pîlpîie focul subt pirostriei la bordei.

Orăcăiesc șanțurile înnegurat,
în care argintul apei seacă,
cerul, stropit cu stele, s-a împrespătat,
luna, fostă floare-a-soarelui, se pleacă.

Pe urmă un fluier se îngîină cu pitpalacul,
doar un greier îi întrece într-una...
Ce e mai frumos e spanacul.
Și pe urmă luna.

ÎNVIERE

Învierea cea mare e numai în vechi cimitire.
Din putrezirea noastră în care zbuciumul se alină
o singură minune mai dăinuiește în fire :
schimbarea hoiturilor în mireasmă de floare și lumină.

Și iar începe drama cu regie cerească,
se aprind pomii albi și strălucesc lumini,
flori leagănă clopote pentru cântarea îngerească,
îngerii au aninat trîmbițe de argint pe tulpini de crini.

Iată neînțelesul prilej pentru sărbătoare :
Fiul Omului sîngerează din oase zdrobite,
învind trecut pentru o viață viitoare,
pomenit în numele unei bunătăți pe totdeauna pierite.

Înjunghiind întru prăznuire mii de miei nevinovați,
numai prin omor știm să ne închinăm,
și tot prin ură ne dovedim frați,
și tot prin păcat ne înălțăm.

DOR

Te-am revăzut subt sălciile-nflorite.
Treceai înveșmîntată negru ca o sfîntă
de-a lungul apelor de seară poleite,
de-a lungul trestiilor în care vîntul cîntă.

STROFE ÎNCHINATE

Marioarei Ventura

Sînt toate sufletele-n tine, sau nici unul — cine știe?
Ești aceeași, — întotdeauna alta, — în gânduri înflorite
după planul unei vieți voit închipuite,
plîns și cîntec pînă la moarte și pînă la veșnicie.

Care e farmecul prin care
cuvîntul din slove negre, măsurate și mincinoase,
îl prefaci în adevăruri viitoare?
Prin ce minune preschimbi chiar răul în simțiri
frumoase?

Rămîi singură taină după ce ne-ai luminat,
aplaudări te urmăresc în suferință,
mască e toată carnea ta de floare din neființă,
joc blestemat și gînd curat.

II

Dar oare mai recunoști chinul subț cununa de laur,
sau pentru tine patima se schimbă în joc,
ca pentru regele din basm, prea fericit de nenoroc,
căruia fiecă mișcare i se făcea aur?

Purtată în alai de mulțimile pământului,
tu ne propovăduiești învățătura cea mare.
Pasăre albă deschizînd drum stolurilor urmăritoare
în cerul unde nu rămîne urma zborului.

Ai dat glas și făptură la tot ce-a vrut să trăiască,
ai tălmăcit înțeles înțelepciunii cu o lacrimă sau un
cîntec,
și pentru veacurile ce au să crească
din trupul tău se-nfiripă gîndul vrăjit în descîntec.

Tu ne-ai arătat că adevărul nu poate fi spus decît
mințind,
și că cea mai frumoasă minune rămîne numai
închipuită,
cînd ți-ai dăruit zîmbetul, cum ai sătura mulțimi cu
pîine sfințită,
amăgirea cea mare cu însuflețire trăind.

DIMINEAȚA PE BĂRĂGAN

Peste gherganu-n care doarme de mii de ani regele scit,
deasupra lumii încă negre, o stea zbatîndu-se pieri.
Miroase rapița mai tare în galbenul abia ghicit,
și roua gîlgîie în cîntec din miile de ciocîrlii.

Din răsărit raze de suliți însîngeră al nopții piept,
trecînd cu fiecare clipă din vînăt spre argint de
floare,
în timp ce, vrăjitoare tristă, purtînd blestemul ei
nedrept,
o bufniță cu ochi de aur, s-a pregătit la morți să zboare.

DECEMBRIE RURAL

Pământul alb, e năpădit de combustibilul din fără
numărul de ciori.
Pe lacul țeapăn lunecă, ținându-și cărțile la subsuori,
băieți.
Labele câinilor au tipărit, incolor, pe maclatura iernii
urme de flori.
Vecinii cimitirului au scos și duc în cârcă, pentru foc,
cruci și stacheți.

În moale, cerul, miez de pîine, se fărâmițează.
De la amiază, albul vînat înnoptează.

Zurgălăi sting : ding-ding ;
vîntul cuvîntul apasă ;

o stea cu cîntec
la fiecare casă vrea să stea.

Isprăvind cu cerul, spre pădurea perie deasă
colindătorii se lasă,
acolo unde muma-pădurii, rozînd buștenii, postea.

Clinchetind, tremură opinci degerate ;
trec, cîntînd, copiii, spre zări sîngerate ;
dar de după cel din urmă gard,
unde s-au adunat la pîndă pușlamale grămadă,
altă stea cu coadă sare în livadă
să-i mai vadă la sfadă.

Văzduhul a sfeclit : l-a răzbit gerul ;
în uger a-nghețat sloi laptele și, iacă,
la poartă clanța a lipit de mîină fierul ;
pocnește ca pistolul orice cracă-n promoroacă.

Găinile s-au cocoțat în creasta cotețului
(pesemne au somnorit mai timpuriu, cu frigu') ;
cocoșul, pălmuind aplaudări de aripi,
dezmorțește, cu întîrziere, cucurigu.

Ehei!...

Tu stai la geamul scris de ger, cu dalbe flori de prun,

uitat de vremuri, într-o fundătură de cătun,
visînd livezi de primăvară ; scrijelind poetica ta artă,
schimbînd Soractele pe gluga de posomorît Carpat,
bei aromire dulce din ulcele de pămînt, în abur fumegat
de țuică fiartă,
în vreme ce brusc, prelungite țipete de agonie
cristalinele văzduhuri ascuțit străbat,
din porcul pentru mîntuire îmbuibat,
spre cinstea Sfîntului Ignat,
pe cînd în spațiu se pornesc, cu-adevărat
miraculoase radiosemnalizări, ducînd spre infinit
vestiri în sacadat mesaj iluminat.

CIMITIR

La marginea satului mort în târziu,
numai cimitirul e viu,
cu salcîmi negri legănați de vînt.

Aicea sînt,

aicea sînt pentru tine,

aicea pentru tot ce nu mai vine.

Noapte bună vouă, pentru că nimeni nu vă mai spune
noapte bună!

Noapte bună — subt o nouă răsărire de lună,
noapte subt crucile care-au căzut,

noapte în tot trecutul netrecut,

la marginea satului — sau la marginea lumii,

în haina de urs a humii,

în cîntecul liniștitor de stele,

în somnul de subt lepezile grele,

în așteptarea unei învieri ce nu mai vine,

nici pentru tine,

nici pentru mine.

PĂMÎNT RĂU

Pămîntul rău, de pluguri sleit,
nu se învrednicește să înveselească înverzire.
Ca un suflet negru, zadarnic răscolit,
sterp tuturor îndemnurilor de rodire.

Totuși, în adîncimea țărinei împietrite,
pămîntul cel rău poartă o comoară domnească,
și în nopți grele, sufletelor rătăcite,
cu flori de flacări vrea s-o vestească.

STROFE DE PRIMĂVARĂ

Vezi soarele prin arbori? O inimă prin coaste...
Azi ramurile albe de floare, par ciolane
dintr-un schelet. Pădurea, învingătoare oaste,
amenință cu lăncii grădinile dușmane.

N-au fost în niciodată atâtea viorele
ca liniștea din bruma albastru înnoptată,
și-n ochii tăi undirea din bunurile rele
nu s-a ascuns asemeni, în cea din urmă dată?

Mă mîngîie tu, noapte, cu luna sînul rece.
Înfiorări cernite doreau din nou lumină
în nemișcarea vieții prin care totul trece,
cînd cerul e în suflet și inima-n grădină.

PE UN ȚĂRM

Se-avîntă porumbeii sălbatici de pe stîncă,
înconjurînd prin nouri singurătăți pustii,
pierind apoi în cerul nădit cu zare-adîncă,
din care se nasc ritmuri și cad în veșnicii.

Ai fost pe scoici purtată de cea mai albă spumă,
mînată de vînt verde, pluteai pe flori de crin,
cai negri băteau apa cu aripi de delfin,
și valurile care nechează ți-au fost mumă.

Dar cînd în frumusețe zîmbeai amăgitoare,
vrînd să te prind — tu iară te-ai cufundat în mare.

CÎNTECUL ÎN SEARĂ

Din două lespezi apa lăcrămează,
apoi într-un fior de-argint e verde,
pe pajiște înaintează
și printre florile albastre se tot pierde.
Pădurea fumegă în seară
cînd miriștile ard departe
și luna roșie o să apară.

Un fluier cîntă-n apă dorurile moarte,
un înger cîntă-n ceruri o vioară,
un altul cîntă fără carte.

DRUM PIERDUT

Romula

Între povârnişuri repezi de tărîm năruit,
negre ziduri căzuseră-n ape de lună ;
tropotul calului deştepta drum ce răsună
prin întunericul trist, nesfîrşit.

Ierburi cenuşate de pulberea secetelor
năpădeau vetre, altare, morminte ;
blestema străbuna bufniţă cuminte,
pentru singurătatea de sfîrşit a lumilor.

Apoi trecu o şoaptă, filfiind asupra spinilor.
Şi nu era a frunzelor, şi nici a vieţii...
Albe undiri, răsuflăt ceţii,
destăinuiau tîrcolul furişat : pînda jivinilor.

CÎNTECUL NEMĂRGINIT

În talpa mormîntului,
din noaptea pămîntului,
argint șters, sună smerit
greierele ostenit...
Sună lin, ca o tăcere
dintr-o veșnică durere...
Și tot ceru-i colb de stele,
scăpărînd cu focuri grele,
necuprins peste pustie,
peste vremea prea tîrzie...

SĂRBĂTOAREA

O noapte de catifea. În odaia de suferință, pe un scaun, bătrînul cu barba albă și obraz de ceară. În pat, un tînăr cu obrajii mere rumene de friguri. Deasupra, icoana unei mame zîmbind din cadrul vechi, aurit. Se aud clopote. Lumina, micșorată și ferită de ochii tînărului, care nu mai vreau lumină, joacă în avînturi întrerupte. Tînărul ține ochii închiși; — șoapta bătrînului a crescut în rugăciune, fiindcă îi e teamă de fiecare nemișcare a suferindului.

TATĂL

Doamne, în primăvara asta cînd înviază fiul tău, și nopțile sînt albastre ca un liliac înflorit, dă sănătate fiului meu!

FIUL

Te rogi, tată? E semn că mi-e tare rău...

Tu care nu crezi!

TATĂL
(*minșind*)

Credeam că dormi...

FIUL
(*cu gândul altei primăveri*)
Oare cocorii au venit?

TATĂL
(*liniștit*)

Nu știu.

FIUL
Fiindcă am auzit noaptea trecută glasuri
în cer.

TATĂL
Atunci poate...

FIUL
Nevăzuți, ca o săgeată de fier
în inima zărilor pătrunzînd se văitau atît de dureros

TATĂL
(*liniștind gândul*)
Ei au fost. Se reîntorceau cu timpul frumos.

FIUL
(*cu același gând*)
Pe subt fereastră oamenii treceau făcînd cu mîinile
apărătoare pentru stele.
Așa ziceam, cînd eram mic, în serile de denii,
la lumînărele.

Tată, m-ai părăsit ieri noapte...

TATĂL
(*turburat*)

Trebuia să mă reped la farmacie, dar în drum...

FIUL

(*știe unde a fost*)

De mult chiar tu m-ai învățat să nu mai cred.

TATĂL

M-a oprit în drum biserica. M-am furișat tăcut
pînă la altarul mormînt din flori făcut.

Iartă-mă, poate am greșit înainte ; dacă ai încerca
și tu să te rogi...

FIUL

Să mă rog, cui?

TATĂL

În boala ta...

Iartă-mă!

FIUL

Da, pricep, te-ai rugat să-mi dea viață.

TATĂL

Nu e niciodată prea tîrziu!

FIUL

Știi bine că mîine dimineață,
cînd toată lumea strigă «a înviat!»
eu o să fiu...

TATĂL

Nu, nu-i adevărat!

(*Pauză de răsuflete grele.*)

TATĂL

(*mîngîietor*)

În curînd o să-ți fie mai bine, ai să vezi.

FIUL

(*amar*)

Mi-ai adus de-acolo viață? E zadarnic să crezi.
Doctorul, plecînd, a spus destul de tare:
«Totul e pierdut: se va stinge ca o lumînare».
Mă făceam că dorm, și am auzit de somnul lung.

TATĂL

Gîndurile astea rele vreau să-ți alung.

FIUL

De altfel, orice bolnav citește pe fața sănătoșilor atît
de bine,
și tot ce nu vrei să spui țipă din tine.

TATĂL

Vorbești prea mult, iar obosești. Ascultă pe bătrîn:
mama ta a crezut.

FIUL

Eu vreau să rămîn păgîn.

Frica sfîrșitului nu poate fi pocăință:
nu mai cred în leacuri; cum să cred în credință?
Mă-năbuș.

TATĂL

(*deschide fereastra*)

(*Pauză.*)

FIUL

(*tot cu ochii închiși*)

Afurisită primăvară,
e dulce de îți face greață. Tată, e noapte afară?

TATĂL

E noapte...

FIUL

Dar azi au înflorit, ziceai?

TATĂL

Au înflorit!

FIUL

Nu vreau flori!

TATĂL

Dragul meu!

FIUL

Vreau ceva obișnuit.

(*Pauză.*)

Va învia mereu, în fiecare primăvară
în sunet de clopot pentru a mie-nouă-sute nu-știu-
cîtea oară,
în timp ce din mine numai viermi se vor înălța.

TATĂL

Îți faci singur rău. Nu te mai zbuciuma.
Cealaltă lume... (*Își șterge în ascuns ochii.*)

FIUL

Plîngînd faci glume.
Care cealaltă, cînd nu e nici o lume!
Atît și e prea mult pentru durere.

TATĂL

Încearcă să crezi!

FIUL

Și minciuna îți va da putere? (*Geme.*)
Dacă ar fi cineva, i-ar fi milă și m-ar lăsa să trăiesc,
nu să fiu sfînt, ci om cu păcate.

TATĂL

Mă chinuiesc.

FIUL

E primăvară. — Fiecare fată e o floare
și minte, și rîde, și eu mor.

TATĂL

Și ea odată moare.

FIUL

Odată — e atît de fericit departe de acum...
Închide geamul.

TATĂL

Ai vrut aer.

FIUL

(cu dispreț)

E parfum.

Miroase a tămîie, a religie și a moarte,
bine adie doar doctoriile... a sănătate.

TATĂL

Aici ne-am robit, voind gîndului libertate.

FIUL

Libertate? cu trup țintuit și gînduri legate?
Gîndurile nu dezleagă nimic, uită-te bine: sînt
acum om, și peste cîteva clipe pămînt.

TATĂL

Judeci cu suferința numai, dar dă-ți seamă.

FIUL

Doar simțurile judecă.

TATĂL

Ți-e frig.

FIUL

Mi-e teamă,
noaptea cea dulce mă neliniștește.

TATĂL

Vei scăpa.

FIUL

Iartă-mă, dar în minciună răul crește.

TATĂL

Măcar o dată să ne rugăm la Dumnezeu,
crede în Tatăl de Sus pentru tatăl tău.

FIUL

Să mă rog? Tu m-ai învățat să nu cer iertare
cînd nu sînt vinovat. Cui să mă rog oare?
Celui ce nu e? În cer ocheanu' arată pămînturi-stele,
și pe pămînt nu vedem decît învingătoare rele.
Tu însuși mi-ai dovedit atît de limpede aldată
că nu e.

TATĂL

Dar peste chiar ce nu e?

FIUL

Nu e, tată.

Să cred de frică?... E prea tîrziu
să mai cred în viață cînd mă așteaptă un sicriu...

TATĂL

Boala e grea.

FIUL

Viața e grea. Nimic grav.
Mor judecînd sănătos, tu trăiești cu gîndul bolnav.

TATĂL

Adu-ți aminte simbolul sufletului răstignit
pentru îmbunarea omenirii.

FIUL

Ai găsit

că sîntem mult mai buni?

TATĂL

Apoi, a înviat ca să ne ispășească.

FIUL

N-a izbutit ; și ar fi fost mai drept ca noi să
putrezească.
Pentru minune m-aș fi mulțumit cu sufletești dovezi.
Sînt oamenii mai buni de-atunci? Răspunde unde-i
vezi.

Și mari și mici, și-n avuție și în trudă,
sînt toți la fel.

TATĂL

Nu. N-au vrut să-l audă.

Chiar eu nu-ncep să înțeleg decît acum:
credința e toiag pe care viața te silește să-l culegi
în drum.

FIUL

Drum scurt. Merg singur. Trebuie să mor.
N-am făcut rău — am vrut binele tuturor,
și mor acum cînd lumea cîntă că învie.

TATĂL

Taci pentru mine!

FIUL

Viața e o porcărie.

Acum nu plînge. Zău, nu plînge. Tu rămîi.

Aşa-i dreptatea: am venit în urma ta, și plec întîi.
Arată-mi însă o dreptate dreaptă, atunci cred și eu.
Dreptatea... și pe urmă Dumnezeu.

TATĂL

În infinit, noroiul pămîntesc e stea.

FIUL

Vreau să-mi ții mîna, cînd viața vrea să stea.
Nu flacăra din mine plînge, cărnurile gem.

TATĂL

Judecata ne biciuie adîncă în blestem.
Crezi că te despați de mine, și ultimele noastre cuvinte
sînt fără inimă.

FIUL

Inima minte...

Tăcere. Deodată se aud iar în noapte chemă-
rile plîngătoare... cum, în țîțini ruginite, s-ar
deschide porți de Rai; pe urmă, iar tăcere.

TATĂL

Acum aud și eu stolurile în noaptea blîndă
vestind învierea în primăvară. Din întuneric stăm
la pîndă.

Tu dormi? Pămîntul a înviat!

(Înțelege sferșitul.)

Minciună nebună.

Plîngînd se aruncă la picioarele patului. Atunci,
pe întîia rază de argint, coboară un inger.

ÎNGERUL

(gînd către copil)

...Nici nu e prea tîrziu; vom face zborul împreună,
pîn' la lună.

CÎNTECUL ÎNTÎIULUI DOMNITOR

Prin aceste împărății ce încă nu poartă nume
și de care numai basmele știau,
pomenind cuiburile de pajuri și adăpostul de bouri,
zidul muntelui ne despărțea de un vis care e lume.

Ieri, slujitorii rătăciți, istoviți, însetați,
în suișul anevoios prin detunate stînci,
unde ciobanii știau palatul fetelor de uriaș,
zăriri sub rădăcinile unor brazi fulgerați,
borta unei vizuini de urs, intrarea unei văgăuni adînci.

Vitejii își legară pe frunte,
putregai luminos ca stelele, și înaintară pe brînci sub
munte.

Cu paloșul în dinți, spre greul pământului...
nu trece puțin, ci multă liniște neliniștită,
deodată hohote suie ca din fundul Iadului
și oamenii noștri se ivesc tîrînd afară,
trăgînd binișor de barbă,
un pașnic bătrîn, alb ca duhul muntelui...
Prin păr îi crescuse iarbă.

Aștepta de veacuri ziua, sau căutase adăpost trecător?
Ochii lui erau limpezi ca pietrele în apă,
barba însă îi atîrna de doi coți,
la fel cu putredul caier pe brazii morți.

Ridicînd brațul, părea că ne deschide prin aer
calea nevăzută prin care pînă aici am răzbit,
nu ne puteam înțelege decît prin semne,
și parcă nici nu trebuia decît atît...
că ochii lui se închiseră ca florile spre noapte.

A fost un mort ce s-a sculat, să ne arate drumul vieții,
șopteau călăuzele tîrîndu-l înapoi în vizuină
și astupînd intrarea cu bolovani uriași.
Astfel ca nimeni să nu-i mai tulbure viața sau moartea.
Dar semnul galbenei lui mîini,
trecut prin aer ca o floare cosită,
a arătat, sau a deschis, trecătoare prin munte.
De aici pămînturile noi se ivesc:
nu zadarnic Pustnicul a fost scos,

din fruntea muntelui, ca un gând bătrîn.
Mai sus nici nu ne putea sui, la ceruri.

Și în dorita coborîre, iată, zarea lărgeste priveliștea,
se aud în vale clopote: turme și biserici.
Prin cernirea înnoptării se înmulțesc scînteioase vetre
înstelînd viața unei omeniri necunoscute.

Toate luminile pîlpii, ca într-o biserică, în necuprins.

Fiul de Doamn îngenunchiază, și înfige în spina
narea de balaur a muntelui, spada cavaleriască,
al cărei mîner seamănă cu o cruce.

ÎNMORMÎNTAREA FECIORULUI DE DOMN

Alaiul curge din mînăstire. Groparii au ridicat lespedeza pragului unde au adîncit loc de odihnă în veşnicie. Ostaşii poartă arcuri frînte. Surorile ţin în mîini mănunchiuri de flori. Călugării duc prapuri aplecate. Clopotele par că-ncetează plîns ce istoveşte. Jelitorii au îngenunchiat lingă racla descoperită; nu se-aude decît cădelniţa bătînd în văzduh nori de mireasmă. Apoi:

CĂLUGĂRUL

Din ţărîină plămădit, desfă-te ţărîină.

SORA

Te-am ţinut pînă-n clipa din urmă de mînă,
şi cînd ți s-a încleştat mîna, erai plecat...

ÎNTÎIA BOCITOARE

Scoală-te, fecior de împărat,
ia-ţi armele şi porneşte la vînătoare,

ia-ți calul și avîntă-te călare,
veșmîntat în aur și fier.

CĂLUGĂRUL

Trup, pogoară-n pămînt ; suflete, suie la cer.

BĂTRÎNUL

Moarte tinărară, mă obosești de viață.

COPILUL

De ce e azi de aur la față?
De ce nu rîde? De ce nu-mi vorbește?
De ce doarme? De ce nu mă mai iubește?

ÎNTÎIA BOCITOARE

Scoală-te, fecior de împărat,
uite, au venit zorile, și-au înnoptat,
au venit noapțile, și ne-au albit,
de ce singur dormi în patul înflorit?

A DOUA BOCITOARE

Cornul tău n-o să mai vuiască,
șoimul tău n-o să mai rotească,
armele tale au să ruginească ;
scoală-te, fecior de viță domnească!

SORA

Năframă, năframă cu lacrimi de sînge...

BĂTRÎNA

Durere, ce numai în afundul inimii plînge.

BĂTRÎNUL

Carte rămasă deschisă la fila necititului scris.

CĂLUGĂRUL

Adevăr treaz : ești numai somn fără vis.

SORA

Păsări, la ce mai cîntați? flori, cui înfloriți?

BĂTRÎNUL

Părinți, la ce zămisliți? copii, de ce mai iubiți?
Tot ce e trecător ne amăgește veșnic,
tot ce e veșnic se dovedește trecător.

CĂLUGĂRII

Veșnică pomenire fiului de domnitor,
dezlegat fie de păcate nevrute și negîndite,
iertat de ispite netrăite,
încununat cu coroana nepurtată,
cinstit întru mărire neîntinată,
primit falnic în palatul ceresc.

SORA

De-acum numai în ce-ai fost te găsesc.
Întii, în fiecare cuvînt se stinge glasul tău...
Întii, în fiecare lumină se șterge chipul tău...
Dar uitarea nu mîngîie, ci dăinuie aprigă durere,
gîndul e vitreg mormînt, care,-n a vremii tăcere,
aduce putrezirea amintirilor și simțirilor,
din pragul palatelor pînă în tihna mînaștirilor...
Unde să te mai păstrez, gînd curat și viu?
Glasul tău vreau zadarnic să-l țiu,
chipul tău am să-l chem în zadar,
din durerea mea făcîndu-ți altar.

POPORUL

Numai cînd e doborît stejarul, îi prețuim înălțimea,
numai pieirea măsoară mărimea,
numai nemișcarea întrece avîntul.

CĂLUGĂRUL

Pămînt ai fost, primească-te pămîntul.

BĂTRÎNA

(aprig apărîndu-l)

N-a fost pămînt, ci zîmbet de bunătate!
Pămîntul e hain, pe cînd tinerețea era o dreptate;
pămîntul e negru, pămîntul e blestemat;
a fost sîngele meu cel curat,
a fost lumina mea; — pămîntul e noapte fără lumină.

COPILUL

(căt-re un compătimitor care se apleacă, încercînd mîngîietor să-l sărute)

Tu să nu te apropii! Numai el mă alină,
numai el are dreptul să mă sărute,
doar nu-mi poate purta, la fără vină, mînie;
am fost totdeauna cuminte,
și mie, nu-mi cer,
pentru mine,
decît dreptul meu la sărutările lui.

ÎNTÎIA BOCITOARE

(îndătînînd cîntecul destrămat)

Singur ai pornit în pustietatea drumului,
cu norocul frînt, ca o lance frîntă.

POPORUL

(ca pentru el)

Abia cînd nu mai auzi, lumea te cîntă.

SORA

Suflet iubit, cum te înduri să ne despărțim?

CĂLUGĂRUL

Tu, care ne-ai dat viață ca să murim,
vino, primește-ți pe drumețul ce-ți va fi iubit.

Întîmpinîndu-l cu primirea cuvenită unui drept
pe care l-ai nedreptăţit.

A DOUA BOCITOARE

În drumul soriilor şi-al primăverilor,
mergi fără durere ;
că ne-ai lăsat pradă tuturor durerilor.

CĂLUGĂRUL

Atotputernice, dezleagă de acum pe robul tău!
Din tot ce e bine şi tot ce e rău,
alege sufletul, — sămînţă de aur neîntinat, —
răsplată dîndu-i, pentru tot ce ne-ai luat.

Steagurile se apleacă mai tare, racla se închi-
de, ridicată pe umeri, apoi pogorită, în vreme
cît :

BOCITOARELE

(urmează)

De ce-ai plecat pe calea frîntă,
unde focul nu arde, şi pasărea nu cîntă?
unde floarea nu înfloreşte, şi soare nu răsare?

BĂTRÎNA

(înălţînd priviri uscate)

Eu de ce trăiesc, el de ce moare?

CĂLUGĂRUL

(avîrlînd întîiul bulgăr)

Poartă-ţi uşor pămîntul peste care-ai trecut!

COPILUL

De ce-i aruncaţi pietre? Ce v-a făcut?
Am să-i spun cum îl iubiţi, cînd o să se deştepte!

UN OM

Nedreptățirea morții e din totdeauna.
Cine s-o îndrepte?...

Clopotele bat pentru sfârșitul sfârșitului.

MÎNĂSTIREA DIN ADÎNC

Sînt sute și sute de ani, de atunci.
În țara umbrită de codrii sălbatici,
pe ăstrovul lacului verde și rece,
se-nălța mînăstirea domnească.

Scăpărau crucile în soare.
Fumul tămîiei despletea razele ferestrelor :
și monahii cîntau,
cînd bolțile îngînînd rugăciunea, cîntau...

Și clopote sunau, răsunau...
clocotea de vuiet cuprinsul ;
sălciile vălureau frunzătura
legănînd peste-ntinsul ținut
zvon de cucernică slavă.

În lume se dusese vestea
unui potir făcător de minuni.
Veneau să aline setea sufletului, sărutîndu-l,
iobagi în trențe, ologi în cîrji,
tîrgoveți în butci, boieri în zale de sîrmă,
îndemnați de chemarea clopotelor stăruitoare
ce îi călăuzea din depărtări spre izbăvire,
cu glasuri înalte și glasuri grele.

Altarul se îmbogățea zi de zi,
danii alipeau trupuri de moșie cu trupuri de robi;
icoanele căpătau cercei, salbe și mîini de aur.
Însă clopotele sunau neîndestulate,
înălțînd gura spre cer și aplecîndu-se,
parc-ar fi vrut să-ngenunchie sunînd.

Clocotea și vuia cuprinsul.
Credincioșii tîrîndu-se îngenunchiați pe lespezi,
cei neîncăpuți, sărutînd numai porțile,
cei neajunși, făcînd mătănii din lotcile cătrănite,
înmuind trei degete în valuri, pentru cruce,
și rupînd mlădițe din sălciile căzătoare...

Clopote sunau, răsunau.
Clocotea de vuiet cuprinsul,
sălciile unduiau tremurate,
cînd creștea peste-ntinsul țînut

zvon de cucernică slavă,
arcanе în tremur ceruind depărtarea.

;

Astfel a fost pînă ce-n fruntea cuvioşilor
ajunse păstor stareţul roşu...
Cum s-a ivit, nici o pomenire nu spune,
dar faptele din vechime trebuie crezute.
Clopotele au sunat atunci într-o dungă,
iar luntrea cu care a fost venit el, a străpuns
pe luciul lacului o a doua mînaştire,
ce se vedea totdeauna răsturnată în ape,
în totul aidoma celei din òstrov,
ncît chiar zborul raţelor o ocolea...

De-atunci, mai mult decît suflete, se numărară bogăţiile

Peşti graşi ca porcii, păuni înstelaţi,
vînat de munte (cred că nu şi ţapi),
raci cu sutele, şi pasări de baltă,
miei fripţi în cojoc, şi dropii împănate,
împovărară masa din arhontărie.
Vinul din buţi îşi ţesuse zadarnic,
pentru veac, o cămaşă feciorelnică, în care
să ascunză, dulce, soarele şi rubinul.

În beciuri luminate de policandre,
benchetuirea lega zile de săptămîni...

abia răzbătînd acolo, în suspine,
rugăciunile aramei deznădăjduite.

Clopotele sunau, răsunau...
bolțile vuiiau tînguire înăbușită
pînă în hrube, unde lăcrămează umezeala,
întorcînd zvon cucernic de slavă.

Frații jucau cu poalele sumese-n brîu.
Pelinul seca din clondire dulce-amar.
Lumina candelelor se clătea neliniștită,
iar netrebnicii cuvioși cîntau de lume
(pe tot genunchiul cu cîte-o păcătoasă,
necătînd nicicum s-o pocăiască,
ci dimpotrivă, viclene plănuiri
scăpărau în ochii fiecăruia...
deși vechile cărți osîndesc îndeajuns preacurvia)

Starețul roșu, în capătul mesei,
ridică, pentru diavolească închinare,
potirul sfintei cuminecături.
(Nu se cade a fi amîntită clipa spurcată,
cele rostite rămîie veșnic uitate.)
Dar muierea pe care o îndemna în șoaptă
să devină astfel mireasa «celui ucis de toacă»,
i-a smuls potirul și, alergînd pe trepte,
grăbi cu odorul neprihănit spre lumină,

unde, din ce în ce mai tare, clopotele
sunau, răsunau, neluate în seamă
de cei împleticiți, clătinați, îndârjiți,
stăruitori să prindă răzvrătita,
prin beciuri și cămări săpate subț osròv,
unde ținuseră negrul sobor.

În vreme ce Roșcovanul făgăduia răgușit
întîietatea în răzbunare cui o va prinde,
și aceeași răsplată celorlalți ajutători.

Ca un stol de corbi sfredelind vijelia
se reped cîinii îmbrăcați în strai de întuneric,
fugărind-o pînă la țărmlu lacului,
unde ea alunecă în leagănul valului,
după ce, ca să-l scape din nelegiuire,
a azvîrlit cît mai departe potirul,
și Sfintele Daruri pieriră, rază în genuni...

Stol iernatic de pradă,
blestemătorii speriați împovărează malul
cu vorbe grele, în gălăgioasă larmă...
Dar țărmlurile în uruitură zguduite tresaltă,
iar din cer, peste turlle, bici de foc
plesnește gura clopotelor nefolositoare...
și liniște adîncă oprește bătăile.

— «Fii tu de-acum împărtășania noastră!»
zice acel care a smuls muierea din valuri,
și întinde rît buzele cu lăcomie
spre trupul din care sufletul ca o pasăre a zburat.
Dar cuvintelor răspunde hohotul cerului...
Cerul își deschise brațele de foc...
Pumn de lumină doboară crucea mult strîmbată,
crucea din fruntea mînăstirii.
Cerul se întunecă zuruind piatra,
scînteind încins, de foc mîniat.
Întreg ostròvul se cutremură îndîrjit,
clopotele prăbușindu-se cu hohote,
în urletul mare din năprasnica furtună.

Ropotesc revărsări potopite de apă,
căzute din cer, suite din lac,
fulgere se deapănă în jurul despicatei turle,
totul e noapte, țipă toată firea,
înecul suie, pămîntul coboară.
Zidurile își surpă veacurile, desfăcute, sparte,
și se răstoarnă, și se scufundă,
în timp ce pe ceruri fuga norilor
duce legioane de vedenii osîndite.

.....

Lacul de-atunci nu mai are ostròv,
și toți pescarii îl știu fără fund...
rar vîntul îi mai încruntă luciul,
în care senin oglindește numai bolta cerului.

Dar în unele nopți, buhăii de baltă,
pustnici ai singurătăților moarte,
în chiliile mîlului cleios,
gem, chemînd pocăire nedobîndită,
din încătușarea pentru care nu mai e ispășire...
cînd peste valuri luna arată amintirea potirului,
iar florile nuferilor plutesc, albe candel.

CUPRINS

LÎNGĂ PĂMÎNT

- Lingă pămînt/ 7
Crucile fîntinilor/ 8
Măgura cea mare/ 9
26 august/ 11
Scăldătoarea/ 13
Noptare/ 15
Măgarul/ 17
Însemnări/ 19
Poveste tainuită/ 21
Țară/ 22
Intrarea la schit/ 24
Un înger a sunat/ 26
Seară veche/ 27

Glas de toamnă/	29
Lupoaica/	30
Amurg/	32
Furtună de toamnă/	33
Natură moartă/	35
Rugăciune pomilor/	36
Vedenie de toamnă/	38
Florile ucise de ger/	40
Întiiele stele/	42
Rătăcire/	43
Pentru o pasăre moartă/	45
Elegie/	47
Glumă de toamnă/	49
Culori/	51
Privești blestemată/	52
Cîntec la neguri/	54
Alt cîntec/	56
Făt-Frumos/	58
Din basm/	60
Șerpoaica/	62
Cîntec sau rugăciune/	64
Vreme stricată/	66
Taină de primăvară/	69
Ciobanul bătrîn/	70
Turma/	74
Doină dobrogeană/	76

Pasărea și floarea/ 79
Senin de iarnă/ 82
Balada I-a/ 84
Balada II-a/ 87
Biserica Neagră/ 89
Vinătoarea/ 91
Într-o grădină veche/ 94
Fata-Morgana/ 96
Tilharul/ 101
Crăciun/ 103-
Dulgherul/ 105
Ispita/ 107
Drum de sînge/ 109
Cîntec de lună veche/ 111

POVESTEA DIN SAT

Saltimbancii/ 115
Amurg/ 119
Botezul/ 121
Mai departe/ 123
Treisprezece ani/ 126
Amăgirea/ 128
Ce a zis satul/ 130
Adevăratul sfîrșit/ 131

DRUMUL SPRE STELE

- Rugăciune/ 135
Stea de iarnă/ 136
Lîngă moarte/ 138
Iarnă/ 141
În adîncuri/ 142
Vrajă/ 144
Lumină vie/ 145
Noapte/ 147
Amurg de basm/ 148
Arătarea/ 150
În noapte/ 152
Elegie/ 154
Grădini de zarzavat/ 156
Înviere/ 157
Dor/ 159
Strofe închinatē/ 160
Dimineața pe Bărăgan/ 162
Decembrie rural/ 163
Cimitir/ 166
Pămînt rău/ 167
Strofe de primăvară/ 168
Pe un țarm/ 169
Cîntecul în seară/ 170
Drum pierdut/ 171

Cîntecul nemărginit/ 173

Sărbătoarea/ 174

Cîntecul întîiului domnitor/ 183

Înmormîntarea feciorului de Domn/ 186

Minăstirea din adînc/ 192

Redactor responsabil: GHEORGHE PIENESCU
Tehnoredactor: AUREL BUCUR

Dat la cules 08.05.1967. Bun de tipar 23.02.1968. Apărut 1968.

Tiraj 7180 ex. $\frac{1}{1}$ legate.

Hirtie tipar înalt tip A de 80 g/m².

Format: 500×800/16.

Coli ed. 3,81. Coli tipar 13.

A. nr. 20772/1967, C.Z. pentru bibliotecile mari și mici 859-0.

Intreprinderea Poligrafică „13 Decembrie 1918”,
Str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97, București,
Republica Socialistă România
Comanda nr. 411.